

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

*Iată că acela pe care-l iubești
este bolnav. (2 Corinteni 5:17)*

CREȘTINUL ȘI BOALA

- Asemenea păcatului, boala este **universală**. Dar cum trebuie înțeleasă ea în planul bun al lui Dumnezeu cu poporul Lui?
- Ce rol are suferința trupească în **mântuire** și în **creșterea noastră spirituală**? Cum putem folosi înțelept perioadele de boală?

ARTHUR
W. PINK

Darul neprețuit
al sănătății

PHILIP B.
POWER

Mângâierea lui
Dumnezeu în boală

GEORGE
SWINNOCK

Vizitarea
bolnavilor

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A ASOCIAȚIEI MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

ASOCIAȚIA MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, Romania
contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicatorilor.

CUPRINS:

- 3 | **Boala este universală** – J.C. Ryle (1816-1900): o introducere în realitatea universală a bolii și a mărturiei biblice.
- 11 | **Darul neprețuit al sănătății** – Arthur W. Pink (1886-1952): o sănătate bună este datorată numai bunății și blândetii mari ale lui Dumnezeu; trăirea evlavioasă este adesea un factor major în acest sens.
- 17 | **Mângăierea lui Dumnezeu în boală** – Philip Bennett Power (1822-1899): o încurajare binecuvântată de a aplica în viețile noastre gânduri înalte despre Dumnezeu și despre bogățiile lui Hristos spre mângăierea noastră în perioade de îmbolnăvire.
- 23 | **Cum să folosim înțelept timpul în boală** – Thomas Boston (1676-1732): credințioșii trebuie să-și folosească înțelept timpul când sunt bolnavi. Dar ce ar trebui să învățăm în perioade de boală și suferințe trupești? Răspunsul biblic este evlavia serioasă.
- 35 | **Medicamentul lui Dumnezeu: rugăciunea** – Christopher W. Bogosh: un îndemn la rugăciune, motivele pentru care ne rugăm și sfaturi pentru ce anume să ne rugăm când suntem bolnavi.
- 49 | **Patul suferinței trupești și viața veșnică** – John D. Wells (1815-1903): deși unii păcătoși sunt converțiți pe patul morții, motivele biblice și practice ar trebui să îi avertizeze să nu se bazeze pe pocăința din timpul bolii.
- 63 | **Vizitarea bolnavilor** – George Swinnock (1627-1673): vizitarea bolnavilor nu este datorită exclusivă a păstorilor, ci a fiecărui credincios; Hristos va judeca acele vizite în Ziua Judecării.
- 73 | **Ești pregătit pentru boală?** – J.C. Ryle (1816-1900): ne pregătim pentru boală? Probabil că nu, deși ea este o parte vitală pentru o viață creștină sănătoasă.
- 89 | **Cel pe care îl iubești este bolnav** – Charles H. Spurgeon (1834–1892): boala nu îi desparte pe credințioși de Hristos; în fapt, ea poate fi un beneficiu mare pentru cei care îl cunosc pe Hristos și folosesc înțelept boala: îl putem glorifica pe Dumnezeu în bolile noastre.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai atunci când te vom anunța că am expediat revista.

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/datepersonale.html

Chapel Library și Asociația MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2021 · Chapel Library & Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Cititorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagratia.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagratia.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Martie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Asociația MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

BOALA ESTE UNIVERSALĂ

J.C. Ryle (1816-1900)

Boala este peste tot. O găsești în Europa, în Asia, în Africa și în America; în țările calde și în țări din zonele reci; în țări civilizate și printre triburile barbare; bărbații, femeile și copiii se îmbolnăvesc și mor. Boala este răspândită în toate clasele sociale. Harul nu îl ridică pe cel credincios deasupra ei. Bogățiile nu pot cumpăra o scutire de la boală. Rangul social nu îi poate împiedica atacurile. Regii și supușii lor, stăpânii și slujitorii, bogații și săracii, cei educați și cei analfabeți, învățătorii și elevii, doctorii și pacienții, predicatorii și cei din străină, toți se pleacă înaintea acestui mare vrăjmaș. „Averea este o cetate întărită pentru cel bogat” (Prov. 18:11). Casa englezului este numită castel, dar nu există uși și nici gratii care să țină boala sau moartea la distanță de el.

Boala îmbracă orice formă. Din creștet până în călcâiul piciorului, suntem expuși bolii. Ne este teamă și să ne gândim la puterea noastră de a face față suferinței. Cine poate socoti bolile care ne atacă trupurile? Cine a vizitat vreodată un muzeu al anatomiei morții fără să se cutremure? „Ciu-dată trebuie să fie acea harpă cu o mie de corzi care să facă un sunet atât de lung”. După părerea mea, nu m-ar surprinde dacă oamenii ar muri repede, pe cât mă surprinde că trăiesc atât de mult.

Boala este adeseori una dintre cele mai umilitoare și mai tulburătoare încercări care pot veni asupra omului. Ea îl poate transforma pe cel mai puternic om într-un copilăș și îl poate face să perceapă „lăcusta... o povară” (Ecles. 12:5, lit. KJV). Ea poate să îl zguduie pe cel mai puternic om și să îl facă să tremure la căderea unui ac. Noi suntem „făpturi așa de uimitoare” (Ps. 139:14, lit. KJV).

Legătura dintre trup și minte este curios de strânsă. Influența pe care unele boli o au asupra stării de spirit este foarte mare. Există boli ale minții, ale ficatului și ale nervilor care pot pune jos un Solomon, reducându-l la o stare nu foarte diferită de cea a unui prunc. Cel care vrea să știe până la ce profunzimi de umilință poate cădea bietul om nu trebuie decât să petreacă puțin timp la patul celor bolnavi.

Îmbolnăvirea nu poate fi prevenită de niciun lucru pe care omul l-ar putea face. Speranța medie de viață poate fi neîndoielnic prelungită într-o oarecare măsură. Îndemânarea doctorilor poate să descopere continuu noi și noi remedii și să producă vindecări surprinzătoare. Adoptarea unor reglementări sanitare înțelepte poate scădea mult rata mortalității într-o țară. Totuși, după toate acestea, fie în localități sănătoase sau nesănătoase, în zone cu o climă blândă sau rece, tratați prin homeopatie sau alopatie,¹ oamenii se vor

---

¹ **homeopatie sau alopatie** – tratamentul bolii bazat pe administrarea în doze foarte mici a substanțelor care, în doze mari, ar provoca simptomele bolii respective; sau tratamentul bolii prin metode convenționale, cum ar fi medicamente care au efectul opus simptomelor.

îmbolnăvi și vor muri. „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor nu este decât trudă și durere, căci trece iute, și noi zburăm” (Ps. 90:10). Această mărturie este adevărată. Ea era valabilă acum 3300 de ani și este valabilă și astăzi.

Ce putem înțelege din acest adevăr deosebit – răspândirea universală a bolii? Cum să ne raportăm la el? Cum să îl explicăm? Ce răspuns să le dăm copiilor care ne întrebă: „Tată, de ce se îmbolnăvesc oamenii și mor?” Acestea sunt întrebări serioase. De aceea, nu este nepotrivit să spun câteva cuvinte despre ele.

Am putea presupune pentru o clipă că Dumnezeu ar fi creat boala și suferința la început? Ne-am putea imagina că Acela care a modelat lumea noastră într-o ordine atât de desăvârșită ar fi fost Cel care creat suferința și durerea? Ne-am putea gândi că Acela care a făcut toate lucrurile „foarte bune” (Gen. 1:31) ar fi creat rasa lui Adam expusă îmbolnăvirii și morții? După părerea mea, ideea aceasta este revoltătoare. Ea introduce o imensă imperfecțiune în miezul lucrărilor desăvârșite ale lui Dumnezeu. Trebuie să găsec o altă soluție care să îmi satisfacă mintea.

Singura explicație care mă mulțumește este cea pe care Biblia ne-o dă. Ceva anume a venit în lume și a detronat omul din starea originală și l-a dezbrăcat de privilegiile inițiale.

Ceva a venit, ceva care, ca o mână de pietre aruncate în mijlocul unui motor, a pătat ordinea perfectă a creației lui Dumnezeu. Ce este acel ceva? Pot răspunde folosind un singur cuvânt - păcatul. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea” (Rom. 5:12). Păcatul este cauza tuturor bolilor, a durerilor și a suferințelor răspândite pe fața pământului. Ele sunt toate parte din acel blestem care a venit în lume când Adam și Eva au mâncat din fructul oprit și au căzut în păcat. Dacă n-ar fi existat Căderea, n-ar fi existat nicio boală. Dacă n-ar fi fost săvârșit niciun păcat, n-ar fi existat nicio boală.

Mă opresc pentru o clipă în această discuție, și totuși nu mă îndepărtez de la subiect. Mă opresc ca să le reamintesc cititorilor mei că nu există nicio gândire atât de irațională ca aceea a ateilor, a deiștilor² sau a celor care nu cred în Biblie. Îl sfătuiesc pe orice tânăr cititor al acestor rânduri, care este încurcat în mintea lui de argumentele îndrăznețe și amăgitoare ale celui necredincios, să studieze bine acel subiect foarte important - *dificultățile necredinței*.³ Îți spun curajos că ai nevoie de mai multă credulitate să fii păgân decât să fii creștin. O spun cu toată îndrăzneala că există adevăruri mult mai răspândite și vizibile în starea omenirii, pe care numai Biblia le poate explica, și unul dintre cele mai izbitoare

---

² **deist** - cineva care crede că Dumnezeu este distant, altfel spus că El a creat universul, dar apoi l-a abandonat să își urmeze cursul după anumite „legi ale naturii”.

³ **necredința** - atitudinea unuia care nu are nicio credință religioasă, în special creștină.

dintre aceste adevăruri este răspândirea universală a durerii, bolii și suferinței trupești. Pe scurt, una dintre cele mai strașnice dificultăți în calea ateilor și a deiștilor este trupul omului.

Nu încape îndoială că ai auzit de atei. Un ateu este cineva care pretinde că el crede că nu există niciun Dumnezeu, niciun Creator, nici cauză primară, și că toate lucrurile au ajuns în lume prin simpla întâmplare. Ar trebui să ne aplecăm urechea față de idei ca aceasta?

Vizitează împreună cu un ateu una dintre cele mai bune școli de chirurgie din țară și cere-i să studieze structura uimitoare a trupului omenesc. Arată-i îndemânarea fără egal cu care a fost formată fiecare articulație, fiecare venă, valvă, mușchi, tendon, nerv, os sau organ. Arată-i adaptarea perfectă a fiecărei părți a trupului omului pentru scopul în care este folosit. Arată-i miile de combinații și relații delicate dintre acestea pentru a satisface nevoile organismului și pentru a-i asigura funcționarea zilnică. Apoi întreabă-l pe acest om, care neagă existența unui Dumnezeu și a unei cauze primare mărețe, dacă tot acest mecanism minunat este rezultatul șansei. Întreabă-l dacă acestea au apărut simultan și au funcționat împreună prin noroc sau prin accident. Întreabă-l dacă gândește la fel când privește la un ceas, la pâinea pe care o mănâncă sau la haina cu care își îmbracă trupul. O, nu! Planul creației este o dificultate insurmontabilă pentru felul ateului de a gândi. *Există un Dumnezeu.*

Nu încape îndoială că ai auzit și de dești. Un deist este cineva care pretinde credința într-un Dumnezeu care a creat lumea și toate lucrurile din ea, dar el nu crede Biblia. „Un Dumnezeu, dar nu Biblia! Un Creator, dar nu creștinismul!” Acesta este crezul deistului. Dar vom apleca oare urechea la această idee? Mergi iarăși, aș spune, și du-l pe un deist la un spital și arată-i lucrarea groaznică a bolii. Du-l la patul unde zace un biet copil, cu greu capabil să deosebească binele de rău, dar lovit de un cancer incurabil. Trimite-l în salonul unde există o mamă iubitoare dintr-o familie numeroasă, și unde ea zace în stadiul final al unei boli chinuitoare. Arată-i unele dintre durerile zdrobitoare și agoniile pe care trupul omului le moștenește și cere-i să ți le explice. Întreabă-l pe acest om, care crede că există un Dumnezeu mare și înțelept, care a făcut lumea, dar care nu poate crede Biblia, întreabă-l cum explică aceste urme ale dezordinii și imperfecțiunii în creația lui Dumnezeu. Întreabă-l pe acest om, care batjocorește teologia creștină și care se crede prea înțelept ca să creadă căderea lui Adam – cere-i să explice, după teoria lui, răspândirea universală a durerii și a bolii în lume. Îl vei întreba în zadar! Nu vei primi niciun răspuns satisfăcător. Boala și suferința formează dificultăți insurmontabile pe calea deistului. Omul a păcătuit, astfel că suferă. Adam a căzut din starea sa inițială, astfel că urmașii lui se îmbolnăvesc și mor.

Răspândirea universală a bolii este una dintre dovezile indirecte că Biblia este adevărată. Biblia explică acest adevăr.

Biblia răspunde la întrebările despre boală care se ridică în orice minte care cercetează subiectul. Niciun alt sistem religios nu poate face asta. Toate religiile eșuează aici. Toate sunt mute. Toate sunt năruite. Numai Biblia privește în față această temă. Ea proclamă curajos adevărul că omul este o ființă decăzută, și afirmă cu aceeași îndrăzneală un remediu vast pentru nevoia omului. Mă simt nevoit să trag concluzia că Biblia vine de la Dumnezeu. Creștinismul este o descoperire din cer: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17).

Haideți să rămânem alipiți de temeiul nostru vechi: Biblia și doar Biblia este revelația de Sine a lui Dumnezeu față de om. Nu fi clătinat de multele atacuri noi pe care scepticismul⁴ modern le lansează la adresa cărții inspirate. Nu lua aminte la întrebările grele pe care vrăjmașii credinței se laudă că sunt dificultăți ale Bibliei, lucruri la care ai putea să te simți incapabil să dai un răspuns. Ancorează-ți ferm sufletul în acest principiu sigur – că toată cartea este adevărul lui Dumnezeu. Spune-le vrăjmașilor Bibliei că, în ciuda tuturor argumentelor lor, nu există nicio carte în lume care să se poată compara cu Biblia – niciuna care să satisfacă atât de profund nevoile omului – niciuna care să explice atât de bine starea omenirii. În ce privește lucrurile grele din Biblie, spune-le că tu ești mulțumit să aștepti până ce le vei înțelege. Tu găsești suficient adevăr clar în Biblie încât conștiința ta

---

⁴ **scepticism** – îndoiala față de veridicitatea revelației; în context, respingerea originii divine a creștinismului sau a ființei, perfecțiunilor sau veridicității lui Dumnezeu.

să fie satisfăcută iar sufletul tău să fie mântuit. Va veni și ziua când lucrurile grele să fie rezolvate. Ceea ce nu știi acum, vei ști cândva.

* * *

Fragment din *Sickness*, disponibilă în limba engleză
la CHAPEL LIBRARY.

* * *

J.C. Ryle (1816-1900): episcop anglican, născut la Macclesfield, Cheshire County, Anglia.

* * *

Restaurarea din boală trebuie să Îi fie întotdeauna atribuită lui Dumnezeu. Indiferent ce rol poate juca doctorul – și adesea joacă un rol foarte important – totuși, rezultatul bun trebuie atribuit lui Dumnezeu, Cel care îi dă medicului înțelepciune și îndemânare. – *Charles Spurgeon*

DARUL NEPREȚUIT AL SĂNĂTĂȚII

Arthur W. Pink (1886-1952)

Ce binecuvântare neprețuită este să ai un trup sănătos! Sănătatea este un dar de care unii n-au parte încă de la naștere, și pe care atât de puțini îl apreciază cu adevărat înainte să le fie luat! Eu am fost îndelung conștient de ce lucru remarcabil trebuie să fie ca oricare din noi să ne bucurăm de sănătate, când ne uităm că avem înaintea noastră 6000 de ani de ereditate păcătoasă!

Numai bunătății și îndurării lui Dumnezeu li se datorează faptul că marea majoritate a oamenilor se nasc pe această lume cu trupuri mai mult sau mai puțin sănătoase și ajung la vârsta tinereții deplin sănătoși. Însă păcatul și nebunia își iau prada și astfel starea de sănătate a milioane de oameni se ruinează înainte ca ei să ajungă la vârsta adultă. Dar aceste suferințe nu vin întotdeauna ca urmare a unei lipse vădite de stăpânire de sine sau a risipei, ci mai adesea sunt rezultatul ignoranței, prin eșecul de a ține seama de unele din cele mai elementare norme de igienă. Din nefericire, majoritatea oamenilor vor învăța despre acestea nu din vreo școală, ci din experiențele dure și amare ale vieții, în urma cărora vor descoperi în final cum să trăiască, însă pentru unii abia atunci când le-a sosit timpul să moară. Este adevărat însă că nu putem pune capetele celor mai în vârstă pe

umerii tinerilor, însă dacă cei neexperimentați sunt prea mândri ca să ia aminte la sfaturile celor maturi, atunci ei sunt inevitabil destinați să culeagă consecințele acestui refuz.

Însă dacă în alte lucruri sunt egali, ar trebui oare ca acela care este creștin să se bucure de o sănătate mai bună decât cel necreștin? În general da, pentru că, dacă umblarea sa se face în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, el va fi ferit măcar de acele boli care sunt consecința anumitor păcate specifice. Cuvântul „sfințenie” are sensul de plinătate. Cu cât ne ferim mai mult de a păcătui, cu atât vom scăpa mai mult de consecințele păcatului. „Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavie este folositoare în orice privință [atât trupește cât și sufletește – n.aut.], întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare” (1 Tim. 4:8). Una dintre legile de bază ale sănătății este odihna. „Sabatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2:27), spre binele lui, pentru că avea nevoie de el. A fost făcut pentru om, ca omul să fie *om*, superior animalelor. Trupul lui are nevoie de odihnă după cum sufletul lui are nevoie de ea. Iar acest lucru a fost demonstrat neîndoielnic în această țară. Când Franța s-a prăbușit și când insulele britanice au avut parte de cele mai disperate crize din îndelunga lor istorie, guvernele au ordonat într-un mod absurd ca aceia care lucrau în mine și fabrici să muncească 7 zile pe săptămână, însă și unii și alții au constatat că lucrătorii erau mai puțin productivi decât atunci când lucrau șase zile, pentru că pur și simplu nu rezistau muncii suplimentare care li se cerea.

Odihnindu-se în Sabat de munca de peste săptămână, omul este capabil să își recupereze puterea pentru munca din săptămâna care urmează, și totuși acest lucru nu poate fi realizat participând la întâlniri după întâlniri în acea zi, nici prin epuizarea proprie cu drumuri lungi la și de la biserică – pentru aceasta mutarea locuinței mai aproape de altar este remediul – și cu atât mai puțin profanând Ziua Domnului prin recreații lumești.

Un alt precept divin care promovează sănătatea este următorul: acela care crede „nu se va grăbi să fugă” (Isaia 28:16). Odată cu ritmul accelerat al vieții moderne, ne-am ales și cu multiple afecțiuni ale sistemului nervos, ca și cu multe accidente rutiere, multe dintre ele mortale. Vreme de mulți ani, am evitat automobilele, autobuzele sau trenurile, câtă vreme distanța nu era prea mare pentru a fi parcursă pe jos, așa că nu ne foloseam de acestea decât de două sau trei ori pe an. Însă grăbindu-ne tot timpul și umblând de colo-colo, nu doar că ne facem rău sănătății noastre, ci încălcăm și o regulă divină, care spune că acela care „aleargă neghiobește înainte, o nimerește rău” (Prov. 19:2) – regulă care înseamnă exact ceea ce citiți.¹

„Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine” (Matei 6:34) – și este inutil să insist să îi conving pe cititori că respectarea acestei reguli promovează sănătatea. Îngrijorarea și frământarea tulbură mintea, afectează circulația sângelui, face rău

---

¹ Deși sugestiile autorului ar putea să nu mai sune realist pentru cititorii din perioada modernă, ideea esențială despre încetinirea ritmului vieților noastre este vitală.

digestiei și provoacă insomnii. Când creștinul aruncă toate îngrijorările lui asupra Domnului (1 Petru 5:7) – o, ce eliberare de anxietate ar avea! „Bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10) – atât fizic, cât și spiritual. Ce atingere este pentru un trup îngreunat și o minte oboșită să își găsească delectarea în Domnul: „o inimă veselă e un leac bun” (Prov. 4:22). Credem cu adevărat acest lucru? „Teme-te de Domnul, și abate-te de la rău! Aceasta va aduce sănătate trupului tău,² și răcorire oaselor tale” (Prov. 3:7-8).

Trăirea evlavioasă conduce la sănătatea minții și a trupului, ca și a altor lucruri, care sunt roadele unei stări mai bune de sănătate. Prin ea aș vrea să se înțeleagă lucruri precum: a nu suferi pentru păcatele părinților; a nu-și ruina sănătatea prin destrăbălarea comisă înainte de convertire; și a folosi bunul simț în practicarea regulilor elementare de igienă.

Acela care este înfrânat în toate lucrurile (1 Cor. 9:25) va scăpa de multe dintre acele boli care constituie altfel prețul pentru lipsa de auto-control. Scriptura nu ne cere să fim

---

² Ar trebui să concluzionăm că o trăire neprihănită va avea un efect pozitiv asupra trupului. Termenul ebraic tradus aici prin „trup” [în unele traduceri] se referă literal la cordonul ombilical. Singura altă folosire a acestui termen se găsește în Cântarea Cântărilor 7:2 și în Ezechiel 16:4. Un astfel de limbaj ni se pare ciudat. Cum se poate ca trăirea neprihănită să aducă sănătate cordonului ombilical al cuiva? Este posibil ca acest termen să fi fost ales pentru că ne duce cu gândul înapoi la sănătatea pe care o are un nou născut, când trăiește primele momente de viață independentă. Totuși, este mai probabil ca acesta să fi fost un exemplu de sinecdocă. Această figură de stil folosește o parte a ceva indicând un lucru caracteristic pentru întreg. Astfel, „trup” poate să nu fie o traducere literală, dar surprinde intenția limbajului original. (John A. Kitchen, *Proverbs: A Mentor Commentary*, p. 78)

nici spartani și nici epicurieni,³ ci ne spune: „faceți ca *moderația* voastră să fie cunoscută de toți” (Filip. 4:5, lit. KJV). Dumnezeu „ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele” (1 Tim. 6:17), dar nu ca să abuzăm de ele. „Orice faptură a lui Dumnezeu este bună: și nimic nu este de lepădat” (1 Tim. 4:4), dar trebuie folosit corect. Însă atunci când facem exces, până și cele mai bune lucruri pe care El ni le dă ajung să ne facă rău. Dumnezeu a dat o mare diversitate în natură, și fiecare trebuie să învețe pentru sine ce i se potrivește cel mai bine, și să respingă personal acele lucruri care nu îi fac bine.

* * *

Fragment din *Sunt vindecările „divine” biblice?*, disponibilă gratuit la Asociația MAGNA GRATIA.

* * *

Arthur W. Pink (1886-1952): păstor, învățător biblic itinerant și autor creștin; s-a născut la Nottingham, Anglia.

* * *

Hristos este un medic. Acesta este unul dintre titlurile Lui: „Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exod 15:26). El este un medic al *trupului*: El i-a uns pe orbi, i-a curățat pe leproși, i-a vindecat pe bolnavi și a înviat morți (Matei 8:16). El este Cel care pune virtute în medicină și care o face să fie vindecătoare. El este și un medic al *sufletului*:

---

³ **spartani și epicurieni** – cei care erau exagerat de stricți în auto-control, respectiv dedați plăcerilor senzuale.

„El îi tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă ră-nile” (Ps. 147:3). Noi toți suntem persoane atât de nepu-tincioase și bolnave: un om are febră, altul un leșin, altul o problemă cu sângele – omul se află sub puterea unei corupții ereditare. Hristos este și medicul sufletului; El vindecă aceste boli! – *Thomas Watson*

Este bine să Îl lauzi pe Domnul pentru îndurarea Lui când ești sănătos, dar asigură-te că Îl lauzi și când ești bolnav; căci este mai posibil ca lauda ta să fie atunci cea mai au-tentică. – *Charles Spurgeon*

MÂNGÂIEREA LUI DUMNEZEU ÎN BOALĂ

Philip Bennett Power (1822-1899)

Trebuie să stăm cât mai aproape de gândurile lui Dumnezeu. Trebuie să înfruntăm gândurile și sugestiile întunecate ale Satanei despre Dumnezeu folosind gândurile luminoase și corecte despre El. Dacă nu facem aceasta, el va fi mereu în stare să Îl illustreze pe Dumnezeu ca ridicându-Se împotriva noastră. Oricât am vrea să ne abatem gândurile de la astfel de idei, cel rău va continua să ne spună: „Dar ce crezi că zice Dumnezeu? Lui nu Îi place nimic în ce te privește, și nici nu Își va schimba opinia vreodată”.

Dar dacă ne-am dus la Dumnezeu și dacă am căpătat o gândire bine echilibrată despre El, Dumnezeu nu poate veni înaintea noastră ca o umbră întunecată, ci El va fi lumină pentru noi. Îl vom cunoaște ca pe un Tată; iar dacă Satana vine să ne necăjească cu gândurile lui despre Dumnezeu, vom putea spune: „Știu cine este El – Tatăl meu din ceruri”. De aceea, eu sunt convins că atributele și caracterul lui Dumnezeu constituie marele meu sprijin în a crede că El este un Dumnezeu al mângâierii. Mai înainte de toate, plecând de la simplul adevăr că El este generos, putem concluziona că este foarte probabil ca El să fie un Dumnezeu al mângâierii. El este ilustrat în toată Scriptura ca un Dumnezeu cu o inimă

larg deschisă. El este Acela care nu găsește nicio plăcere în moartea păcătosului, ci mai degrabă vrea ca acesta să se întoarcă de la nelegiuirea lui și să trăiască. El spune: „deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple” (Ps. 81:10), „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:12; 10:17). Generozitatea infinit superioară a lui Dumnezeu față de cea a omului este dovedită remarcabil prin ceea ce El îi spune profetului Ieremia: „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt și sub orice copac verde, și a curvit acolo. După ce a făcut toate aceste lucruri, Eu i-am zis: „Întoarce-te la Mine!”” (Ier. 3:6-7, lit. KJV). Alții ar fi spus, „ducă-se”, dar Dumnezeu a zis, „întoarce-te!” Iată adevărata generozitate. În primul verset din acel capitol, Dumnezeu arată că felul omului de a trata o persoană aflată în circumstanțe asemănătoare ar fi foarte diferit, dar El este Dumnezeu, nu om, iar căile și gândurile Sale nu sunt asemenea căilor și gândurilor noastre, căci generozitatea Lui este cu totul diferită de a noastră. Întrucât s-a întâmplat să deschid acum o concordanță biblică, am dat peste cinci pasaje consecutive în care se vorbește despre Dumnezeu ca lăsându-Se înduplecat. „După aceea, Dumnezeu a fost potolit față de țară” (2 Sam. 21:14). „Domnul a fost potolit față de țară, și a încetaturgia deasupra lui Israel” (2 Sam. 24:25). „Căci, în timpul luptei, strigaseră către Dumnezeu, care i-a ascultat” (1 Cron. 5:20). „Manase I-a făcut rugăciuni; și Domnul, lăsându-Se înduplecat, i-a ascultat cererile” (2 Cron. 33:13).

„Pentru aceasta am postit și L-am chemat pe Dumnezeuul nostru. Și El ne-a ascultat” (Ezra 8:23). Dumnezeu este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exod 34:6).

Atitudinea generoasă a tatălui este demonstrată din belșug în pilda fiului risipitor; tatăl îl primește pe bietul păcătos așa cum este el, fără a-l ocări, și îl restaurează, îl îmbracă în cea mai bună robă și taie vițelul îngrășat de dragul lui. Dacă am nevoie de ceva, voi fi foarte încurajat să merg să cer atunci când știu că am de-a face cu o persoană generoasă. Știu că el va fi înclinat să mă ajute și să dăruiască abundant, făcându-mi mult bine. Lasă ca acest gând să te mângâie. Nu există niciun cuvânt sărăcăcios despre Dumnezeu în toată Biblia. Poți fi sigur că vei primi de la El ceea ce ai nevoie, pur și simplu datorită a ceea ce este El, în orice lucru pe care El a promis să îl dea. Iar dacă Dumnezeu este generos, atunci El va pune în practică această generozitate; altfel spus, El va revărsa binele fără încetare de la Sine. Dumnezeu nu se mulțumește cu a fi bun, ca și cum ar vrea să păstreze bunătatea Lui pentru Sine. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom. 8:32).

Dacă ar trebui să mergem la cineva să îi cerem vreun lucru, și dacă acel om chiar vrea să dăruiască lucrurile de care noi avem nevoie, ce atitudine minunată ar stârni acest adevăr în noi ca să mergem la el și să îi cerem ce dorim! Ar putea

oare să aibă Dumnezeu tot ceea ce ne-ar putea face fericiți și mângâiați, dar să nu ne dea niciodată aceste lucruri, nici măcar ca să le gustăm? Cu siguranță că nu! De aceea, dacă îți lipsește ceva, El ți-l va da, iar ceea ce El dă în primul rând este pe Sine, iar dacă acel lucru este caracteristic pentru El, trebuie să fie un lucru bun. Va fi ca o dăruire de Sine față de tine așa cum ești și ținând cont de nevoia ta specifică. El va revărsa torențele Sale în locurile tale goale, în toate fântânile tale seci, în toate ogoarele tale uscate și pe albiile goale; acolo unde ești cel mai sec și în mai mare lipsă, acela este locul cel mai sigur în care El va veni. Apoi putem să primim o mare mângâiere din a ne gândi că Dumnezeu este un Tată pentru noi; în măsura în care, potrivit naturii Lui, El trebuie să facă totul în cea mai bună și perfectă manieră, putem fi la fel de *siguri* că El va fi pentru noi mai bun decât ar putea fi *orice* tată pământesc față de copilul lui... Avem un Tată în ceruri, iar El nu va întârzia să împlinească oricare dintre funcțiile Lui ca Părinte al nostru.

De aceea, mângâie-te cu gândul că Acela cu care ai de-a face este în orice aspect Cel a cărui calitate față de tine te asigură de tot ceea ce ai nevoie. Dacă nu te va mângâia Tatăl tău ceresc, cine altcineva ar putea să te mângâie? El este cea mai potrivită Persoană de unde să îți primești mângâierea; de aceea, El este Persoana potrivită de la care să o ceri. Întrucât El este Tatăl, poți să aștepți de la El toată mângâierea. Tocmai prin îndurarea și bunătatea Dumnezeului nostru a

răsărit soarele peste sufletele noastre. Iacov ne spune că „Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). Îndemnul de a fi blânzi unii cu alții, miloși și să ne iertăm unii pe alții este întemeiat în astfel de trăsături care se găsesc esențialmente în Dumnezeu: „cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efes. 4:32). Totuși, în loc să mergem la Dumnezeu și la tot ceea ce vine de la El ca urmare a ceea ce este El, noi ne îndreptăm adesea privirile către noi și către ceea ce noi ne închipuim că merităm, motiv pentru care nu avem niciun pic de mângâiere. Mângâierea nu va veni niciodată spre noi pe o astfel de cale. Trebuie să privim la noi înșine cu așteptarea că tot ce găsim este goliciune completă, astfel că vom conștientiza că nu ne putem îmbunătăți situația nici măcar în cea mai mică măsură. Dacă ne conștientizăm această goliciune, acest lucru nu trebuie să ne surprindă, nici să ne tulbure și nici să ne descurajeze; ea izvorăște pur și simplu din ceea ce suntem noi, în esența noastră. Dacă ne propunem să descoperim ceva despre noi înșine, tot ceea ce vom descoperi va fi această goliciune; cu cât vom săpa mai adânc în ființele noastre, cu atât o vom descoperi mai mult. Prin contrast, toate descoperirile lui Dumnezeu vor fi caracterizate de plinătate, iar atunci când punem în contrast plinătatea Lui și goliciunea noastră, atunci ne vom găsi mângâierea. Prin urmare, îmbăiază-ți gândurile în Dumnezeu. Fii bogat în El – sărac în tine însuși, dar bogat în El! Vezi cum este El. Întreaga Lui natură, toate afirmațiile Sale și toate acțiunile

Lui sunt argumente în favoarea mângâierii. Ea nu este o mângâiere pentru cel care nu se pocăiește și pentru cel care vrea să trăiască independent de Dumnezeu, nici pentru cei care cred că nu au nevoie de așa ceva, ci pentru toți cei ce vor să se smerească, care se văd nevoiași și vor să fie hrăniți dintr-o sursă din afara lor. De aceea, când vorbești cu tine în gândurile tale, spune-ți următoarele lucruri: „Cine știe cum este Dumnezeu mai bine decât El însuși? Tot ceea ce El îmi spune mă îndreaptă către mângâiere. L-aș Îl ilustra greșit pe Dumnezeu dacă m-aș aștepta la vreun lucru rău din partea Lui. Nu voi accepta părerea Satanei despre Dumnezeu; ce interes ar putea avea el, altfel decât să Îl vorbească de rău? Nu voi accepta părerile amăgitoare, suspicioase și ignorante ale inimii mele despre El, căci pot fi sigur că ele izvorăsc din biata mea fire decăzută. Mă voi arunca în totalitate în brațele lui Dumnezeu, așa cum S-a revelat El. Îmi voi păstra ochii ațintiți spre El și îi voi închide față de orice altceva. Voi rămâne la ceea ce El a descoperit. Eu nu pot fi decât ceea ce sunt – gol; iar El nu poate fi decât ceea ce este – Cel ce umple acel gol. De aceea, voi primi din plinătatea Lui și, pentru că El este astfel, voi avea parte de har, ca să fiu ajutat în fiecare vreme de nevoi”.

* * *

Fragment din *Când lovește suferința*, disponibilă
gratuit la Asociația MAGNA GRATIA.

* * *

Philip Bennett Power (1822-1899): preot anglican și autor creștin; s-a născut la Waterford, Irlanda.

CUM SĂ FOLOSIM ÎNȚELEPT TIMPUL ÎN BOALĂ

Thomas Boston (1676-1732)

Învăța-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă! (Ps. 90:12).

Domnul pune anumite persoane și familii dintre noi, da, dintre noi toți, în școala suferinței, întrucât mâna lui Dumnezeu întinsă împotriva unora ne privește pe toți. Și este necesar să învățăm corect această lecție și să devenim înțelepți în felul acesta...

Vreau să arăt că suntem chemați să învățăm să fim *înțelepți* în perioadele de suferință trupească sau când stăm în fața morții: și este vorba aici de *evlavia* serioasă sau religia adevărată.¹ Când cineva devine evlavios, părăsind calea păcatului și intrând pe calea credinței și a sfințeniei, putem spune că a învățat lecția pe care Dumnezeu ne-o predă: „Apoi i-a zis omului: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău, este priceperea” (Iov 28:28). Aceasta este singura înțelegere adevărată. Cei care nu ajung aici, rămân niște nebuni, indiferent ce altă înțelepciune ar stăpâni. Aceasta este înțelepciunea învățată în școala suferinței, care

---

¹ **religia adevărată** – creștinismul biblic.

vine de la Dumnezeu (Evrei 12:10). Cuvântul nuielei Domnului este: „fiți înțelepți spre binele sufletelor voastre”. Faptul că aceasta este adevărata înțelepciune se dovedește prin următoarele:

Ea este o înțelepciune practică – pentru rânduirea vieții omului pe calea către fericire (Osea 14:9). Mulți oameni sunt socotiți înțelepți, dar își demască nebunia prin felul în care ratează să țintească spre calea vieții (Ier. 22:13-16). Cu siguranță că este o dovadă de înțelepciune când oamenii o apucă pe adevărata cale către fericire, care este calea sfințeniei și a credinței (Marcu 16:16; Evrei 12:14). La ce ar putea fi de folos priceperea lumească și carnală, speculațiile oamenilor firești în științele moderne, și ideile seci și fără esență ale religiei în cei formalști? Toate aceste lucruri nu sunt decât trudă fără valoare și zgomot, care nu rezolvă nimic, timp în care oamenii care se căznesc în felul acesta nu devin niciodată mai buni [chiar dacă pot să știe multe lucruri].

Ea este o înțelepciune spre binele personal (Prov. 9:12). Există o categorie de oameni a căror înțelepciune este considerată de folos altora, dar nu propriilor persoane. Ei se aseamănă cu acei vâslași care traversează râul pentru alții, dar, în tot acest timp, își au ochii îndreptați către locul de unde vin. Imediat după debarcarea pasagerilor lor, ei se întorc de unde au plecat. Așa este înțelepciunea tuturor oamenilor necredincioși: înțelepciunea lor le poate ajuta sufletelor sau trupurilor altor oameni, dar, vai, ea nu îi ajută cu nimic

pe ei înșiși (1 Cor. 9:27; Matei 6:19-20). Dar iată care este superioritatea evlaviei adevărate: ea „îi ține în viață pe cei ce o au” (Ecles. 7:12). Ea aruncă sufletul în matrița adevărului, sfințește inima și viața în conformitate cu natura și voia lui Dumnezeu, desăvârșind astfel natura omenească, ridicând o ființă glorioasă din ruinele în care zăcea prin Cădere.

Ea este o înțelepciune care se gândește la final (Deut. 32:29). Nebunul din Evanghelie muncise suficient ca să își asigure nevoile pentru mulți ani din acel moment. Dar iată unde stătea nebunia lui: el nu-și asigurase nimic pentru finalul vieții sale – pentru ceasul morții lui (Luca 12:20). Și există mulți astfel de nebuni printre noi. Una dintre expresiile de pe patul morții ale unui învățat din veacul trecut (Grotius)², a fost următoarea: „Vai, mi-am pierdut viața trudind pentru a nu face nimic!”

Ea este o înțelepciune pentru a căpăta partea mai bună a lucrurilor (Luca 10:41-42). Înțelepciunea lumii îi folosește părții mai neînsemnate a omului – trupul. Ea îl face util în afaceri și în relațiile cu oamenii, și se atinge doar de exteriorul lucrurilor, în timp ce preocupările și interesele sufletului lui stau neglijate. Dar această înțelepciune, evlavia, promovează viața și interesele sufletului, asigurându-l de moștenirea cerului și așezându-l pe calea fericirii veșnice (Prov. 8:35).

---

² **Hugo Grotius** (1583-1645) – învățat olandez în domeniul juridic, „părintele legislației internaționale”.

În final, ea este o înțelepciune folosită pentru a ajunge în lumea mai bună (Evrei 11:14-16). În ceea ce ne privește, proiectele noastre pentru această lume trebuie să moară odată cu noi (Ps. 146:4); dar înțelepți sunt cei care, de dragul unei lumi mai bune, fiind cu adevărat religioși³, vor folosi orice măsură de efort cu înțelepciune, așa încât acțiunile lor de aici să aibă un efect fericit în veșnicie (Apoc. 14:13). Ceea ce ei seamănă acum, vor culege cu bucurie în veșnicie.

Mă voi îndrepta acum către anumite aspecte particulare ale înțelepciunii prin care o astfel de perioadă ne cheamă să o aplicăm în inimile noastre.

1. Să cercetăm serios cauzele pentru care Dumnezeu Se „ceartă” cu noi (Iov 10:2). Când mâna lui Dumnezeu se întinde împotriva noastră, dovedim înțelepciune dacă cercetăm așa încât să depistăm cauzele pentru care ne aflăm într-o astfel de situație (Plâng. 3:39). Evident că trebuie să existe o cauză. El nu lovește fără temei și, dacă ochii noștri nu îl văd, inimile noastre nu pot să îl deplângă.

Dumnezeu are o dispută cu congregația și cu țara. De aceea, este bine să punem acest lucru la inimă. Două cauze mi se par esențiale aici:

(1) Abuzul sau folosirea greșită a mijloacelor și privilegiilor spirituale. Iată cum Domnul a avertizat biserica din Vechiul Testament: „Dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate

---

³ **religios** – evlavios; dedicat practicării credinței adevărate (Iacov 1:27).

cuvintele Legii acesteia, scrise în cartea aceasta, dacă nu te vei teme de acest Nume slăvit și înfricoșat, adică de Domnul, Dumnezeuul tău, Domnul te va lovi în chip minunat, pe tine și sămânța ta, cu răni mari și îndelungate, cu boli grele și necurmte” (Deut. 28:58-59). Un astfel de păcat a adus o boală grea asupra bisericii din Corint (1 Cor. 11:30). Dezbinările importante și abandonarea rânduielilor din țară sunt cauza judecății și păcatul central prin care ocară este turnată asupra rânduielilor prețioase ale Evangheliei, iar succesul ei este pătat de atât de multe piedici așezate în calea sufletelor, încât acestea nu capătă nimic bun de pe urma predicării ei. Astfel, țăntării sunt strecurați și cămilele sunt înghițite, acumulând o vinovăție adâncă în timp ce binele spiritual al sufletelor pieritoare este împiedicat. Unii oameni nu văd acest lucru, dar cândva îl vor vedea. Și, vai, cât de clară este lipsa noastră de rodnicie sub mijloacele harului! Cât de puțini sunt făcuți mai buni prin Evanghelia predicată! Cuvântul lui Dumnezeu este tratat cu superficialitate și devine ineficace în reformarea noastră. Numele Lui sfânt este profanat, Sabatele Lui sunt încălcate, rânduielile Lui sunt neglijate de unii și profanate de alții prin viețile lor păcătoase și neafectate de principiile creștine. Ar putea să ne mire că, din această cauză, „sunt între voi [noi] mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm”? (1 Cor. 11:30). Avertismentele și reproșurile nu au succes, convingerea este rară și convertirile sunt și mai rare. Multora nu le mai rămâne nici măcar

o formă de evlavie, și puțini sunt și aceia care nu au altceva decât partea formală. Mulți urlă împotriva păcatelor altora, dar mizeria vizibilă din propriile vieți nu îi face să își lovească pieptul și să spună, „Ce am făcut!” Dumnezeu să ne ferească așa încât batjocura și abuzul privilegiilor Evangheliei să nu aducă o îndepărtare a Împărăției lui Dumnezeu de la noi!

(2) *Abuzul și folosirea greșită a îndurărilor temporare.* Se poate observa că, alături de promisiunea asigurării nevoilor vieții, promisiune dată bisericii, vine și promisiunea îndepărtării bolii, dar în condiția folosirii binecuvântărilor primite într-o manieră sfântă (Exod 23:25; Deut. 7:12-14). Aceasta ne învață că Dumnezeu pedepsește prin boală abuzul asupra îndurărilor pe care El le-a dat. Dumnezeu i-a dat țării noastre mulți ani de bunăstare, dar rezultatul nu este decât batjocură la adresa Lui și a regulilor neprihănirii, creștere în mândrie și vanitate, în beție și în abuzul grosolan al băuturilor care n-au fost niciodată lăsate cu scopul de a fi consumate zi de zi; patroni care rup jugul și se înșală unii pe alții peste tot în țară; slujitori care rup toate legăturile și devin incontrollabili și nevrednici de orice lucru bun. În urmă cu aproape un an, făceam un avertisment din Cuvântul Domnului tocmai împotriva acestor lucruri, dar pe atunci nimeni nu făcea caz din ele ca acum, când vedem ce a urmat după ele. De aceea, nu este de mirare că Dumnezeu a început o astfel de lucrare cu noi, în acest an.

Să cântărim toți aceste lucruri pe o balanță echilibrată, ca înaintea lui Dumnezeu. Atât personal cât și în familie, mai ales cei care au fost sau se află sub nuiă, să cerceteze care sunt cauzele pentru care Dumnezeu se „ceartă” cu ei.

2. Să ne smerim sub mânia Domnului și să ne întoarcem către Dumnezeul care ne disciplinează în Hristos. Acesta ar fi un act de înțelepciune din partea noastră (Lev. 26:41-42; Mica 6:9). Nu este vremea să trăim ca niște păcătoși când Dumnezeu ne cheamă la altceva. Este vremea să ne plecăm înaintea Lui în umilință și să abandonăm căile care Îl stârnesc pe Dumnezeu, reformându-ne viețile. Ascultați glasul nuiiei! Ea ne cheamă astăzi cu glas tare să luăm aminte la două lucruri.

(1) Să folosim această perioadă pentru a asculta Evanghelia. În cazul unora, anumite predici au fost ultimele pe care le-au auzit. Unii au ascultat sănătoși predica din ziua Domnului, și au călcat pragul veșniciei până în următorul Sabat! Auzim adesea acest îndemn: „Ascultați astăzi ca și cum ar fi ultima voastră zi”.

(2) Să folosim îndurările temporare ca nu cumva Dumnezeu să fie stârnit să le ia de la noi. Sănătatea, puterea și celelalte îndurări primite în această viață trebuie folosite înțelept, căci putem vedea că nu le primim în fiecare zi (Ecles. 9:10).

3. Să ne păzim și să ne asigurăm că suntem părtași veșniciei câtă vreme trăim. Câtă vreme avem sănătate și

putere în noi, să ne aducem aminte de pilda casei zidită pe stâncă, și să nu uităm cât de înclinați suntem să ne asumăm rolul nebunului în astfel de lucruri.

(1) Să ne păzim să nu fim amăgiți și abătuți de la interesele valoroase de o inimă înșelătoare, de o lume trădătoare și de un diavol șiret. Satana îi atacă pe mulți oameni naivi până ce sunt amăgiți în sufletele lor, astfel încât îi face pe aceștia să nu se apropie de Hristos și de cer, ca și de toată fericirea lumii viitoare (Matei 16:26). Astfel, ei aleg mai degrabă satisfacerea unei poftes decât toate lucrurile enumerate mai sus, practică mai nebunească decât atunci când cineva renunță la averea lui pentru o jucărioară. Așa a făcut Esau. De aceea, să fim înțelepți cât trăim pe pământ.

(2) Să ne păzim ca nu cumva să ne scape printre degete lucrurile cele mai bune în timp ce umblăm după deșertăciuni (Prov. 17:16). Vai! Nu puțini sunt aceia care, fiind preocupați de deșertăciunile acestei lumi, lucruri ce trec odată cu folosirea lor, ratează oportunitatea de a găsi comoara din câmpul Evangheliei. De aceea, fiți înțelepți.

(3) Să ne păzim ca nu cumva să ne hrănim cu visuri și închipuiri. Există multe fecioare neînțelepte, fără untdelemn în sfeșnicele lor, și mulți care își construiesc nebunește casa pe nisip. Există mulți oameni ale căror vieți nu sunt decât un vis continuu, pentru că ei nu judecă nimic drept – nici în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, nici Cerul, Iadul sau lumea – așa

că momentul trezirii lor nu poate fi decât unul groaznic. De aceea, fiți înțelepți!

4. Să ne pregătim pentru moarte și judecată (Matei 24:44). Este un lucru cert că, în mod natural, noi suntem destul de nepregătiți pentru acea măreață schimbare. Mai mult, din nefericire, suntem lipsiți și de dorința de a ne gândi la ea și de a ne pregăti pentru ea. Dar nevoii nu îi trebuie o lege. Trebuie să murim și fie suntem pregătiți pentru moarte, fie vom fi pierduți. Dacă nu ne pregătim din timp, candela ne poate fi luată înainte ca lucrarea noastră să se încheie.

(1) *Să fim întotdeauna pregătiți pentru moarte, rămânând într-o stare de har* (Rom. 8:1). Să ne asigurăm că am trecut din starea noastră firească în starea de har. Apoi moartea poate veni oricând, căci ea nu poate decât să ne ducă în glorie. Și există aici două lucruri de care trebuie să ne asigurăm. [1] Să ne asigurăm că avem parte de cer. Acolo nu vor ajunge decât cei care primesc dreptul de moștenire asupra lui (Matei 25:34; 2 Cor. 5:1). În cazul celorlalți, ușa li se va închide în față. „Dar”, vei spune, „cum putem căpăta dreptul de a merge în cer?” *Răspuns:* căsătorește-te cu Moștenitorul, și cerul va fi al tău. Legământul veșnic este pus înaintea ta în Evanghelie: dacă Dumnezeu este al tău în Hristos, și Hristos este al tău în toate calitățile Sale. De aceea, fă un schimb serios și hotărât cu Dumnezeu chiar în această zi, primindu-L pe Hristos în legământ și alipindu-te de El cu

ochii îndreptați către moarte și veșnicie. [2] Capătă o potrivire pentru cer care să fie produsă în tine (Col. 1:12), căci nu poți fi compatibil cu Raiul decât dacă natura ta este schimbată. „Cum pot să capăt acea potrivire?”, ai putea spune. *Răspuns*: crede în Isus Hristos și primește Duhul Lui de sfințire (1 Cor. 1:30). Există o plinătate a Duhului pe care El dorește să ți-o transmită, iar credința trebuie să Îl privească pe Hristos primind Duhul Său sfințitor. Dezbracă-te de omul cel vechi și îmbracă-te cu cel nou: fii făptură nouă și lasă ca lucrurile cele vechi să se ducă și toate să fie făcute noi. În zadar pretind oamenii că au credința dacă nu au această sfințire (2 Cor. 5:17), și în zadar vor căuta să intre în Rai fără ea (Ioan 3:3).

În aceste lucruri constă pregătirea obișnuită, iar cei ce o au se află în siguranță, chiar dacă ar fi loviți dintr-o dată de boală și ar muri, căci „nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 8:1).

(2) Să ne pregătim acum pentru moarte într-o atitudine bună, astfel încât să murim mângâiați.

[1] Grăbește-te în lucrarea care ți s-a dat de făcut. Orice lucrare îți este pusă în mâini, pentru onoarea lui Dumnezeu, achită-te de ea de îndată (Matei 24:46), căci dacă amâni, ai putea pierde oportunitatea pe veci. [2] Fii mereu atent și precaut în viața ta (F.A. 24:16). Păzește-te ca nu cumva să tolerezi un conflict între tine și Dumnezeu, căci dacă există așa ceva, te vei îndrepta rapid către ceasul morții.

[3] Separă-te de lume și nu strânge mâna în jurul lucrurilor pe care le ai în ea, ca nu cumva să se frângă asemenea hainei lui Iosif. [4] Rămâi treaz și veghetor (Luca 12:36). Gândește-te mult la moarte și la viața viitoare, așa încât să nu te ia prin surprindere. [5] În final, fii mereu pregătit pentru încercări și calamități generale și publice. Aceasta este o înțelepciune ce poate fi căpătată dintr-o astfel de circumstanță. Loviturile mai blânde sunt, de regulă, premergătoare unora mai grele. Sodoma și Gomora au fost încercate cu o lovitură mai mică înainte de a fi distruse prin foc venit din cer (Gen. 14:10). Iar Domnul nostru le-a spus evreilor că, dacă nu se pocăiau, aveau să piară (Luca 13:5), avertisment care a fost împlinit prin distrugerea Ierusalimului.

Poate veni ziua când oamenii îi vor lăuda pe cei ce vor fi deja morți, și ei pot rata sensul suferinței de astăzi, căci sunt păstrați pentru una mai grea, întâlnindu-se cu ea când nimic nu mai poate fi făcut. Într-o vreme când paharul mâniei lui Dumnezeu se revarsă peste o țară, de regulă cei care îl beau primii sunt cei mai fericiți. „Cum am putea să ne pregătim?“, ați putea întreba. *Răspuns:* păziți-vă hainele nepătate de păcatele și vicleniile veacului și ale locului în care trăiți, și adăpostiți-vă la umbra legământului sigur și neschimbător al harului,⁴ și apoi niciun rău nu va cădea asupra voastră.

---

⁴ **Legământul harului** – planul veșnic și bun de răscumpărare al lui Dumnezeu, conceput înainte de creația lumii, anunțat pentru prima dată în Geneza 3:15, revelat progresiv în istorie, împlinit în Persoana și lucrarea lui Isus Hristos, și aplicat prin credința în El.

Fragment din *The Complete Works of Thomas Boston*,
Vol. 2 (London: William Tegg & Co., 1853), 665-670.

* * *

Thomas Boston (1676-1732): predicator și teolog prezbiterian scoțian; s-a născut la Duns, Berwickshire, Marea Britanie.

* * *

Îndrăznesc să spun că cea mai mare binecuvântare pământească pe care Dumnezeu i-ar da-o oricărui dintre noi este sănătatea... cu excepția bolii. Boala le-a fost frecvent mai folositoare sfinților lui Dumnezeu decât sănătatea. — *Charles Spurgeon*

MEDICAMENTUL LUI DUMNEZEU: RUGĂCIUNEA

Christopher W. Bogosh

Dumnezeu a plănuțit toate lucrurile înainte de existența timpului, iar El este în controlul tuturor lucrurilor din istorie. În lumina acestui adevăr fundamental al credinței creștine, unii ar putea să se întrebe de ce să ne rugăm. Ce efect ar putea să aibă rugăciunile noastre, dacă Dumnezeu a stabilit în planul Său neschimbător tot ceea ce are să se petreacă în viețile noastre? Vom analiza acest important paradox în lumina cărții Iov, și vom căuta să dezvoltăm o teologie a rugăciunii în mijlocul bolii, a suferinței trupești și a morții.

Ideea populară despre rugăciune este că noi cerem și primim sau, în contextul suferinței, bolii și a morții, ne rugăm pentru vindecare, o anumită variație a ideii de a cere și a primi. Chiar dacă aceasta este parte din rugăciune, ea constituie în realitate doar o parte din viața creștină. În esența ei, rugăciunea este o acțiune de comuniune cu Dumnezeu Triunic sub influența Duhului Sfânt (Rom. 8:26-27). Duhul Sfânt intră în comuniune în interiorul nostru, inspirându-ne să ne amintim de promisiunile Tatălui făcute în Hristos, determinându-ne să înțelegem voia Lui în lumina acestor promisiuni și a situației noastre prezente, și făcându-ne capabili să ne întoarcem către El cu cereri după

voia Lui, pentru viețile noastre. În exercițiul rugăciunii, Duhul Sfânt ne conduce în părtășia cerească cu Dumnezeu Triunic și cu planul Său răscumpărător în mijlocul circumstanțelor noastre prezente. Rugăciunea este cu mult mai mult decât a cere și a primi. Ea implică reflectare, amintire, mulțumire, discernere, dialog, părtășie, suspine, plângeri, mijlociri, dependență, meditație și dorință după acele lucruri pe care Dumnezeu Triunic vrea să le avem în prezent, în lumina scopurilor Sale răscumpărătoare...

De ce să ne rugăm: La începutul acestui articol, am ridicat întrebarea de ce să ne rugăm, dacă Dumnezeu a plănuit deja totul și dacă El va împlini voia Lui indiferent de ceea ce noi spunem. Există cel puțin trei motive pentru care trebuie să ne rugăm. În primul rând, Biblia ne poruncește să facem asta. Pavel ne spune să „ne rugăm neîncetat” (1 Tes. 5:17). Când Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să se roage, El a spus: „când vă rugați” (Matei 6:5, subl.), demonstrând prin aceasta că așteptarea Lui este ca rugăciunea să fie continuă în viața credinciosului. În al doilea rând, rugăciunea ne reamintește de dependența noastră de Dumnezeu. Isus ne-a spus să Îi cerem lui Dumnezeu ca „voia Lui să se facă” și să cerem „pâinea zilnică” (Matei 6:10-11). În final, rugăciunea este mijlocul pe care Dumnezeu l-a rânduit, prin care ne permite să ne exprimăm dorințele înaintea Lui. Pavel ne spune să „aducem cererile noastre la cunoștința lui Dumnezeu” (Filip. 4:6). Atunci când ne gândim la rugăciune, de regulă noi

avem în minte în primul rând acest al treilea aspect, dar este la fel de important să ne amintim de datoria noastră față de Dumnezeu și de dependența noastră de El. Biblia ne reamintește că suntem complet dependenți de Dumnezeu chiar și în actul rugăciunii.

Când ne rugăm corect, noi nu ne rugăm de unii singuri, ci Duhul Sfânt, care locuiește în noi, se roagă împreună cu noi și pentru noi. Pavel scria: „nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu” (Rom. 8:26-27). Duhul Sfânt lucrează în noi, făcându-ne capabili să ne rugăm, și El mijlocește pentru noi după voia lui Dumnezeu.

Rugăciunea adevărată este o rugăciune dependentă de Duhul Sfânt, așa că, atunci când ne rugăm pentru noi înșine sau pentru alții, în mijlocul bolii, a suferinței, a tragediei sau a morții, trebuie să ne rugăm în Duhul Sfânt. Asta înseamnă că rugăciunile noastre trebuie să fie înrădăcinate în Scriptură, care este temelia noastră în ce privește certitudinea legată de voia lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne învață care sunt adevărurile istorice, spirituale, răscum-părătoare, etice și morale. Ea ne oferă promisiuni care să ne mângâie și adevăruri care să ne avertizeze, sfaturi care să ne dirijeze și să ne călăuzească, și învățături despre Dumnezeuul Triunic care ne-a iubit și ne-a răscumpărat.

Scriptura ne dă încrederea că mărturia ei este relevantă pentru experiențele noastre subiective, și face acest lucru prin Duhul Sfânt.

Scriptura trebuie aplicată în sufletele noastre. Este important să ne exprimăm gândurile, sentimentele și dorințele în rugăciune, dar ele trebuie să se supună Scripturii, iar Duhul care locuiește în noi ne ajută să fim ocrotiți ca să nu ne abatem de pe cale. Când trecem prin suferință, rugăciunile noastre trebuie să includă trei domenii importante, recunoscând în același timp revelația completă a Scripturii, de care ne bucurăm. În primul rând, trebuie să ne rugăm pentru dovada clară a mântuirii în Hristos, Răscumpărătorul nostru și Stânca pe care este întemeiată credința noastră neclintită. În al doilea rând, trebuie să ne rugăm pentru înnoirea omului interior, chiar dacă cel exterior moare cu fiecare zi. Trupul nostru poate fi pe moarte și se poate îndrepta către mormânt, dar noi trebuie să ne rugăm pentru înnoirea interioară care are loc atunci când Duhul ne pregătește pentru un trup glorios, de după înviere, în ziua răzbunării Dumnezeuului nostru. În al treilea rând, trebuie să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne echipeze să facem față fără frică suferinței, bolii și morții, pentru că noi nu ne îndoim de îndurarea atotsuficientă lui Hristos, acceptând și ținându-ne strâns de finalul credinței noastre – Persoana lui Isus – și odihnindu-ne în meritele neprihănirii Sale exclusive pentru mântuirea noastră, exact ca Iov.

Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să întărească unirea noastră cu Hristos: Credința noastră ne unește cu Hristos. De aceea, nu trebuie să ne surprindă că siguranța acestei mântuirii poate fi un domeniu unde se dau bătălii grele în cazul credinciosului care se confruntă cu boală, suferință și moarte. Trupurile noastre sunt păcătoase și, de aceea, sunt afectate de dezechilibre biochimice care pot să ne cauzeze stări de agitație, nervozitate și letargie. Gândirea noastră este păcătoasă și, de aceea, este lovită de anomalii psihologice care dau naștere unei mulțimi de gânduri, sentimente și emoții nepotrivite. Voința noastră este păcătoasă și, prin urmare, este plină de idolatrie, imoralitate și răzvrătire față de Dumnezeu. Pe deasupra, avem de înfruntat un vrăjmaș, pe Satana, care caută să ne atace constant prădând această depravare adânc înrădăcinată în noi. Nu este surprinzător că, atunci când lovește suferința, trupul și sufletul devin vulnerabili, iar Satana își lansează atacurile. Neputințele care vin ca urmare a îmbolnăvirii pot să încețoșeze claritatea noastră mentală și să facă obscure dovezile clare ale mântuirii noastre în Hristos. Credința operează în domeniul gândirii abstracte, pe care durerea, anxietatea, frica, depresia și instabilitățile neurologice și psihologice o pot încețoșa. De aceea, putem fi împiedicați în exersarea credinței în cunoașterea revelată a lui Hristos. Medicamentele și alte mijloace de tratament pot să trateze simptomele și ne pot ajuta să căpătăm stabilitate trupească și claritate mentală, așa încât trebuie să

Îi cerem lui Dumnezeu să binecuvânteze aceste mijloace, dar ar trebui să ne rugăm, cel mai important, ca Duhul Sfânt să acționeze direct asupra sufletelor noastre pentru a confirma dovezile clare ale mântuirii noastre în Hristos. Isus spunea: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Acest mandat nu are mai puțină autoritate atunci când ne confruntăm cu boală, suferință sau moarte. Trebuie să ne rugăm așa încât să nu facem din suferință, din durerea trupească sau din boală, ori din tratamentele pe care le luăm, punctul central al devoțiunii noastre. Hristos trebuie să fie în centru, iar orice intervenție medicală, farmaceutică sau chirurgicală ar trebui să ne ajute să ne îndreptăm atenția către El. Trebuie să ne rugăm împotriva autocompătimirii. Autocompătimirea nu este niciodată justificată în viața creștinului. Aici sunt acceptate doar actele de lepădare de sine, iar acestea ne ajută să îl vedem mai clar pe Hristos, să folosim mai înțelept tratamentele medicale și chirurgicale, și să fim făcuți în stare să ne alipim mai strâns de mântuirea noastră în Hristos. Vrajmașul final este Satana... El este marele înșelător, mincinos și ucigaș. Satana caută să ne distrugă, și el face acest lucru hrănindu-se din slăbiciunile noastre trupești, mentale și spirituale. El este maestru în folosirea depravării umane și a acestei lumi decăzute spre atingerea obiectivelor lui. Țelul lui este să încețoșeze dovezile mântuirii noastre în Hristos, așa încât să ne simțim abandonați de Dumnezeu sau să

punem sub semnul întrebării autoritatea Lui asupra vieților noastre. Satana îi întreabă și astăzi pe credincioși, „Oare a zis Dumnezeu?” (Gen. 3:1), iar când suferim de pe urma atacurilor trupești, mentale și spirituale, când moartea se află înaintea noastră, el va folosi această întrebare sau una asemănătoare, ca o capcană care să ne fure încrederea în Hristos. În domeniul suferințelor trupești, Satana va încerca să ne concentreze atenția pe bolile noastre. Satana ar putea spune lucruri precum: „Această suferință este inutilă. Pune-i capăt! Ai putea să te sinucizi legal în Oregon sau Washington. Ia un pumn de medicamente, că oricum nu contează. Ce fel de Dumnezeu ți-ar permite să suferi în felul acesta?” Pe de altă parte, el ar putea să ne atace în felul următor: „Chiar crezi că vei fi eliberat de această suferință trupească după ce vei muri? Aici este totul! Raiul este o poveste. Trebuie să trăiești aici și acum. Caută un alt tratament. Există un alt medicament pe care pot să-l încerci. Ia-l și pe ăla! Trăiește puternic! Cheltuie-ți economiile de o viață pe acea vindecare miraculoasă din New Mexico. Dumnezeu vrea să fii vindecat cu orice preț”.

În viața noastră mentală și spirituală, Satana va încerca să ne stârnească la îndoială și disperare. El ne-ar putea spune lucruri ca acesta: „Prietene, ai motive clare să fii anxios și temător. Ești pe moarte, și tot ceea ce crezi este fals. Isus și mântuirea sunt lucruri ilogice! Dacă Dumnezeu ar fi existat cu adevărat, El nu ar fi permis niciodată să treci prin

aceste încercări. Nădejdea ta este construită pe promisiuni deșarte dintr-o carte învechită”. Pe de altă parte, el ar putea spune: „Iadul este o realitate, și acela este locul către care mergi! Fii serios, dacă ai fi crezut cu adevărat în Isus, nu te-ai fi temut de moarte. Dar uite-te la tine! Îți este frică, ai depresii, ești anxios, bolnav și păcătos – și mai pretinzi că ești creștin! Dumnezeu nu-l va accepta niciodată pe unul ca tine. În fapt, El te urăște!” Trebuie să ne rugăm cu pasiune ca Duhul Sfânt să ne dea puterea să privim prin tot acest ecran de fum al Satanei, așa încât să putem vedea clar dovada unirii noastre indestructibile cu Hristos.

Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să înnoiască omul interior: după ce ne-am rugat ca să avem o percepție clară a dovezilor mântuirii în Hristos, trebuie să ne rugăm să putem experimenta înnoirea în omul interior, chiar dacă trupul nostru, adică omul exterior, se degradează. Prin nașterea din nou, noi suntem eliberați spiritual din robia păcatului, din idolatrie, din mâinile Satanei și din moarte. În întreaga persoană a început un proces de înnoire spirituală. În exterior, trupurile noastre materiale sunt pieritoare, scrie Pavel, și totuși la interior, sufletele noastre imateriale sunt „înnoite din zi în zi”, chiar dacă mormântul se apropie (2 Cor. 4:16). Boala, suferința, trauma, decăderea, moartea și toate relele din lumea aceasta își vor pune inevitabil amprenta asupra noastră, dar putem să fim curajoși, deoarece, la interior, Duhul Sfânt ne înnoiește. Este important să observăm că înnoirea spirituală

pe care o experimentăm nu se încheie la moarte, ci mai degrabă la doua venire a lui Hristos – în ziua răzbunării Dumnezeului nostru. De aceea, ar trebui să ne rugăm asemenea lui Ioan: „Vino, Doamne Isuse” (Apoc. 22:20)! Finalul răscumpărării este ținta noastră, iar aceasta va avea loc atunci când Isus se va întoarce. În acea zi măreață, vom intra în posesia unui trup asemenea celui cu care Hristos a înviat, și vom fi vindecați fizic. Asemenea lui Iov, rugăciunile noastre trebuie să treacă dincolo de suferințele din prezent, îndreptându-se către nădejdea viitoare a păcii, odihnei, fericirii, vindecării complete și gloriei. Ele nu trebuie să privească doar în imediata apropiere, țintind doar la moarte și la sufletele noastre care vor intra în ceruri, fără trup, ci trebuie să își îndrepte privirile cu mult mai departe, dincolo de moarte și de existența noastră fără trup, privind către sfârșitul lumii așa cum îl știm, către a doua venire a lui Hristos, către ziua răscumpărării, către reunificarea și gloriei trupurilor și a sufletelor noastre. Rugăciunile noastre trec peste anele timpului până la sfârșitul acestuia, și ele trebuie să așeze dorințele noastre prezente în contextul potrivit și veșnic al răscumpărării, vindecării fizice, restaurării și gloriei.

Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să întărească credința noastră în biruința lui Hristos: În final, trebuie să ne rugăm să fim capabili să perseverăm fără frică în fața morții. Există o frică potrivită de moarte care ne ajută să evităm situațiile care ne-ar putea răni, dar există și o frică înrobitoare

de moarte care ne îndeamnă să ne ferim de ea cu orice preț. Împotriva unei astfel de frici înrobitoare trebuie să ne rugăm. Rugăciunea noastră trebuie să cuprindă trei aspecte în acest sens. În primul rând, trebuie să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne dea încredere mai mare în îndurarea autosuficientă a lui Hristos. În al doilea rând, ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne facă în stare să ne ținem mai strâns de finalul credinței noastre – anume Persoana lui Hristos. În al treilea rând, ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne ajute să ne odihnim doar pe meritele lui Hristos în ce privește mântuirea. În ultimă instanță, ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne dea putere să perseverăm mărturisind neclintiți acest adevăr: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor. 15:55-57). Isus a obținut victoria asupra morții, și aceasta este temelia încrederii noastre atunci când trecem prin boală, suferință și moarte, fiind împuterniciți de Duhul Sfânt. Îndoielile ne pot asalta, așa că noi ne rugăm pentru o credință mai puternică, care este antidotul față de ele. Isus i-a spus lui Toma, care se îndoise că Domnul înviase din morți: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29). Așa cum spune Isus, cei binecuvântați sunt cei care nu L-au văzut fizic, dar îl văd spiritual, prin credință. Noi ne rugăm pentru o credință fermă în promisiunile care proclamă îndurarea lui Hristos. Îndurările Dumnezeului Triunic

promise în Hristos alungă îndoiala și, pe măsură ce Duhul Sfânt ne dă putere să ni le însușim, ele întăresc credința noastră în Persoana lui Isus. Isus este o Persoană reală, vie, care simte, iubește și căruia Îi pasă. El demonstrează compasiune față de noi (Ioan 1:14), este membru în familia noastră (Rom. 8:15-17) și ne este prieten (Ioan 15:14). Trebuie să ne rugăm ca să putem fi în stare să ne alipim mai strâns de aceste adevăruri, dar rugăciunea noastră nu trebuie să se oprească aici. Isus este de asemenea unic în Persoana Lui. El nu este doar Om, ci este Dumnezeu-Om perfect, Hristosul (1 Tim. 2:5). De aceea, noi ne rugăm să fim în măsură să rămânem lipiți de Hristos ca Mijlocitor, care a anulat moartea noastră prin moartea și învierea Lui (1 Cor. 15:55-57), a deschis calea către Cer (Evrei 9:24) și așteaptă nerăbdător să ne primească de cealaltă parte a mormântului (Apoc. 21:4). Când ne aflăm în durerile bolii, ale suferinței și morții, ele pot să producă schimbări biochimice, neurologice și psihologice care să ne determine să avem gânduri rele, cuvinte aspre și să facem lucruri neevlavioase. Chiar dacă putem avea remușcări și ne putem pocăi, rămânem uneori cu sentimentul că nu suntem suficient de buni ca să intrăm în prezența lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne facă în măsură să ne odihnim în ascultarea impecabilă a lui Hristos față de Legea lui Dumnezeu, în locul nostru. Pavel a fost neobosit în dorința lui de a reitera acest adevăr. El scria următoarele: „Am fost răstignit împreună cu Hristos,

și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu; căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (Gal. 2:20-21). Isus ne ține în siguranță în mâna Lui, chiar și atunci când noi păcătuim împotriva Sa (2 Tim. 2:13), căci El este Cel care a păzit Legea pentru noi, ne promite iertarea și ne spune că „nu vom pieri niciodată” (Ioan 10:28).

Să ne rugăm pentru vindecare: după ce ne-am rugat pentru lucrarea Duhului Sfânt în noi, putem să-I cerem lui Dumnezeu să adauge zile la viața noastră, dacă El dorește. Când folosesc expresia *rugăciune de vindecare*, nu mă gândesc la vindecarea miraculoasă, chiar dacă Dumnezeu poate fi înclinat să facă o astfel de vindecare, și uneori ea are loc. Aici nu este vorba despre rugăciuni speciale de vindecare, despre ungere cu untdelemn sau punerea mâinilor care să cauzeze aceste miracole. Mai degrabă mă gândesc la voia predeterminată a lui Dumnezeu. Dacă aceste vindecări coincid cu rugăciunea noastră, slavă lui Dumnezeu pentru voia Lui de a vindeca! Dumnezeu consideră de cuviință în vremea noastră să lucreze vindecarea în mare parte prin mijloacele obișnuite ale științei medicale și a profesioniștilor în sănătate. De aceea, trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze și să folosească aceste mijloace, și să nu ne preocupăm excesiv cu minunile. Trebuie să ne trăim viețile, dacă este

voia lui Dumnezeu să se întâmple asta, și trebuie ca trăirea noastră să ne facă în stare să proclamăm anul bunătății Domnului. Există trei aspecte de care trebuie să ținem cont atunci când ne rugăm pentru vindecare fizică. În primul rând, trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să vindece rana, boala sau suferința pe care o experimentăm prin binecuvântarea Lui asupra tratamentelor medicale, chirurgicale sau farmaceutice. Apoi trebuie să Îi cerem Duhului Sfânt să ne ajute în recuperarea noastră, în rehabilitarea și menținerea stării de sănătate, prin tratament, sau să înnoiască puterea noastră fizică în acest proces.

În final, trebuie să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne reamintească de eliberarea pe care Dumnezeu ne-o poate da, și să Îi aducem mulțumiri. Rugăciunea este medicamentul lui Dumnezeu pentru noi în mijlocul bolii, suferinței, traumei, tragediei și morții. Prin practica rugăciunii, noi venim înapoi la Dumnezeu folosind cuvintele Lui, sub inspirația Duhului Sfânt, și pătrundem în profunzimea părtășiei cu El, așa cum a făcut și Iov. În schimb, El ne dă mângâiere, nădejde, călăuzire, siguranță și vindecare spirituală în sufletele noastre. Rugăciunea înseamnă mult mai mult decât să-I cerem lui Dumnezeu vindecare fizică. Este un act spiritual de închinare și de părtășie cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, prin care ne recunoaștem dependența totală de Dumnezeul Triunic, de Duhul Său care locuiește în noi, de voia Lui și de scopurile Sale răscumpărătoare și restauratoare pentru viețile noastre.

Rugăciunea în ceasul morții ne menține nădejtile centrate pe Isus. În lumina răspunsurilor deznădăjduite pe care medicina modernă le oferă la finalul vieții, acest adevăr rămâne crucial pentru noi.

* * *

Fragment din *Compassionate Jesus: Rethinking the Christian's Approach to Modern Medicine*, Reformation Heritage Books, 97-118; heritagebooks.org. Folosit cu permisiune.

* * *

Christopher W. Bogosh: predicator și învățător la New Hope Baptist Church, Saint Marys, GA, și cadru medical la Community Hospice din Florida.

PATUL SUFERINȚEI TRUPEȘTI ȘI VIAȚA VEȘNICĂ

John D. Wells (1815-1903)

Eu cred cu fermitate că mulți păcătoși sunt chemați, îndreptați și mântuiți pe patul morții. Cu nădejdea clară ca numărul celor mântuiți să fie crescut mult prin binecuvântarea lui Dumnezeu asupra eforturilor înțelepte și sânguincioase ale slujitorilor creștini și ale altora, cer totuși să fiu ascultat în această privință...

Oricare ar fi natura bolii, mâna lui Dumnezeu este implicată în ea. Cauzele secundare, cu care noi și alți oameni avem atât de mult de-a face, nu sunt dincolo de controlul mării cauze primare. Malaria și toate celelalte boli care aduc suferințe de orice fel sunt supuse voii lui Dumnezeu. Hristosul cel viu și înălțat este lăsat să fie „Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii” (Efes. 1:22). Acest adevărat măreț trebuie să fie recunoscut și prețuit mai mult decât este. Ce poate fi mai mângâietor atunci când boala și pericolele ne vizitează? Tot așa, el este sursa noastră de încurajare în eforturile pe care le facem spre mântuirea altora, care sunt aproape de moarte. Totuși, adevărul îmi cere să spun că patul morții este cel mai nefavorabil loc pentru găsirea vieții veșnice. Ca să dovedesc această afirmație, îți solicit cea mai mare atenție asupra următorilor aspecte:

Invitațiile și promisiunile Bibliei sunt adresate în principal persoanelor presupus a fi sănătoase. Despre tineri se spune că de la ei se așteaptă să-și amintească de Creatorul lor din zilele tinereții, până nu vin zilele rele și până nu se apropie anii când mulți vor spune: „Nu găsesc nici o plăcere în ei” (Ecles. 12:1). Aceste zile rele vin mai devreme sau mai târziu împreună cu slăbiciune trupească și tulburare mentală. Dacă sunt amânate mult, ele vin în final, și mulți, dacă nu chiar marea majoritate, suferă de depresie și decădere mentală la vârsta bătrâneții. Este un adevăr verificat că puțini se întorc la Domnul și găsesc mângâieri categorice ale nădejzii bune după ce au trecut de meridianul vieții. „Eu îi iubesc pe cei ce mă iubesc, și cei ce mă caută cu tot dinadinsul mă găsesc” (Prov. 8:17). Această siguranță dulce a înțelepciunii personale se găsește în a sta alipiți de ceea ce Isus a spus la mult timp după aceea, când a luat copilașii în brațele Sale: „Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei” (Marcu 10:14).

Planul revelat pentru mântuirea celor pierduți presupune că marea lor majoritate sunt adunați în locuri unde este propovăduit public cuvântul mântuirii. Așa a fost în Ziua Cincizecimii, când trei mii de oameni au fost adăugați bisericii și, la puțin timp după aceea, când alte mii s-au numărat printre ucenici. Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu sunt „trimiși împuterniciți ai lui Hristos” (2 Cor. 5:20). Ei sunt mesageri, trimiși și autorizați de Dumnezeu, având

porunca de a face cunoscuți termenii păcii, de a răspândi vestea bună aducătoare de o mare bucurie. Evident, lor li se cere să predice Evanghelia din casă în casă și în locuri publice – oricărei persoane, la nivel individual, tânăr sau bătrân, după cum au oportunitatea. Totuși, marea lor trimitere pleacă de la prezumția că ei au acces la mulțimi de oameni acolo unde aceștia se strâng – nu doar în camerele întunecate de boală. Este adevărat că mulțimi de oameni nemântuiți se strâng la înmormântări, în case sau în locuri de închinare publică din respect pentru semenii lor ale căror trupuri urmează să le îngroape, din compasiune, față de cei aflați în suferință sau dintr-o curiozitate morbidă, și Evanghelia poate fi propovăduită credincios și cu sârguință și în aceste ocazii. Cred totuși că beneficiile mântuitoare vin rareori peste astfel de circumstanțe. Un păstor foarte devotat și cu mare experiență și-a lăsat mărturia spunând că el nu a cunoscut nici măcar un singur păcătos care să fi fost trezit și adus la Hristos ca rezultat al participării la un serviciu de înmormântare. Explicația lui era următoarea: chiar dacă este întotdeauna adevărat că Dumnezeu vrea să-Și arate harul și n-are nicio plăcere să-l vadă pe cel rău murind, este la fel de adevărat că El nu va tolera să fie dezonorat, nici ca Evanghelia harului Său să fie ignorată de cei care nu Îl întâlnesc în casa Lui în circumstanțe obișnuite, dar care nu sunt dornici să absenteze de la serviciile de înmormântare din motive deja oferite.

În lucrarea mea, mi-am stabilit întotdeauna ca obiectiv să fac așa încât slujirile de înmormântare să fie de ajutor pentru cei vii, spre mângâierea celor care și-au pierdut ruda și spre mântuirea celor pierduți. A existat un singur caz când am predicat la înmormântarea unui comerciant care își luase viața, situație când am avut un motiv întemeiat să sper că unul dintre vânzătorii lui a fost afectat într-un fel mântuitor de cuvintele spuse și de solemnitatea înfricoșătoare a acelei ocazii. El a fost primit în părtășia bisericii noastre de baza mărturisirii lui Hristos, dar după câțiva ani de trăire consecventă alături de noi, acel individ a dispărut și nu știm unde se află, nici dacă mai trăiește.¹

Persoanele care au parte de Evanghelie cu putere mântuitoare sunt văzute a fi în circumstanțe favorabile pentru a exercita slujirea activă și recunoscătoare a noului lor Stăpân. Astfel, întrucât stau în piață la orice oră, fără a avea ceva de lucru, ei sunt chemați să lucreze în via Domnului și primesc plata pe care El nu ratează niciodată să le-o dea acelor care Îl slujesc. Fie că sunt echipați cu un talant sau mai mulți, ei sunt chemați să îi folosească spre înmulțire așa încât să dea socoteală cu bucurie, nu cu tristețe, și să stăpânească peste cetăți potrivit abilităților lor specifice (Matei 20:1-16).

---

¹ De la această cuvântare, am auzit totuși de un păstor eminent, al cărui nume nu mă simt liber să îl dau, care crede că, în lucrarea lui, mulți au fost câștigați pentru Hristos prin predicarea Evangheliei la înmormântări.

Fiind implicați în munca legitimă la fermele sau locurile lor de muncă, sau chiar satisfăcuți cu deliciale sociale din familiile lor, ei sunt chemați la o sărbătoare, „o cină mare” (Luca 14:16), de către Acela care nu pune nicio piedică în calea preocupărilor onorabile și a fericirii în familie, ci, prin ospetele Sale de dragoste, Își pregătește invitații pentru slujirea activă și pentru răsplăți mari. În pildele Domnului nostru nu există nicio sugestie legată de boală sau de întreruperea lucrului vieții.

Este un adevăr istoric că familia lui Dumnezeu de pe pământ a crescut cel mai mult prin cei care sunt puternici și sănătoși. În lucrarea lui Hristos și a aceluia care L-au slujit în primii ani ai acestei lucrări a Duhului, există multe circumstanțe de indivizi, ale căror nume sunt menționate în Evangheliile și în Faptele Apostolilor, care s-au întors la Domnul. Dar ei nu au fost persoane care și-au reformat viața prin intermediul bolii, sau chiar văzând că moartea se apropie de ei. Minunile vindecării produse de Isus au avut în mare măsură scopul de a arăta că Fiul Omului avea puterea pe pământ să ierte păcatele și să-și pregătească martorii care aveau să vestească laudele Aceluia care nu doar le-a vindecat bolile, ci i-a și chemat de la moarte la viață.

Când Duhul Sfânt le-a fost dat celor unsprezece și celor care erau împreună cu ei, bărbați și femei evlavioși, s-a deschis în curând o cale ca ei să ajungă la oamenii din Samaria și Cezareea, din Antiohia și din cetățile Asiei, din Macedonia,

Ahaia și alte părți ale Europei. Până în ziua de azi, ca o „oștire sacramentală”, prin trimiterea și porunca Domnului nostru, creștinii au porunca de a îmbrăca toată armura lui Dumnezeu, de a lupta cu vrăjmașii lor, care sunt și ai Lui, și de a înainta, luând în posesie satele, orașele, continentele și lumea întreagă în Numele Domnului lor. Într-o perspectivă mai largă, pare că Dumnezeul mântuirii ar fi pierdut din vedere patul suferinței și al bolii atunci când caută copii pentru familia Lui de pe pământ.

O altă dovadă că patul suferinței și al morții nu este un loc favorabil pentru găsirea mântuirii lui Dumnezeu este că trebuie să avem în vedere natura Evangheliei. Ea este vestea bună a mântuirii prin credința în Isus Hristos. Dar ea este și o colecție de adevăruri prețioase care trebuie învățate, crezute și puse în practică. Aceste adevăruri fac referire la ființa, caracterul și perfecțiunile lui Dumnezeu; la caracterul spiritual a Legii Lui; la Persoana, calitățile și lucrarea răscumpărătoare a Fiului drag al lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos; la Persoana și lucrarea Duhului Sfânt, care ne convinge de păcat, care ne înviază împreună cu Hristos și care ne învață și ne echipează să Îl primim așa cum ne este oferit în Evanghelie.

De aceea, aici avem de-a face cu o chemare adresată oamenilor păcătoși de a auzi, de a învăța, de a crede și de a practica adevărul. Din fericire, acțiunea omului în ascultare de această chemare nu depinde de tăria intelectului lui. Am

cunoscut un tânăr, despre care aș fi spus cu greu că era pe jumătate cât semenii lui în orice privință, a cărui natură părea să fie deposedată de orice valoare morală, dacă nu chiar demonizată, care a fost adus la picioarele Mântuitorului și a slujit în lucrarea tânărului Malcom, un student la acest seminar, și care a fost de mare ajutor într-o trezire deosebită care a condus la mântuirea multor suflete.

Totuși, rămâne un lucru evident că persoanele slabe, confuze și uneori aduse chiar la delir de bolile trupului sau torturate de dureri severe nu se află într-o stare favorabilă pentru a primi învățătură, nici chiar pentru a auzi cele mai plăcute invitații care îi pot fi făcute.

Trebuie adăugate aici câteva cuvinte despre legătura dintre trup și minte. Ele constituie o singură persoană. Moartea le desparte, dar doar pentru o vreme. Ori care ar fi schimbarea care se petrece, ele vor fi reunite la înviere, în ziua de apoi. Până ce vine moartea, ele sunt ținute împreună de o legătură care nu este niciodată amenințată de bisturiul chirurgului. Dacă tai „cordonul de argint”, trupul se întoarce în pământ, așa cum a fost la început, iar duhul se întoarce la Dumnezeu care l-a dat (Ecles. 12:6-7). Cu toate acestea, personalitatea aceluia individ nu este distrusă, chiar dacă ea nu este ceea ce va fi atunci când trupul va fi înviat și potrivit unei noi stări – în lumină sau întuneric, cu Hristos, acolo unde este El, sau despărțit de El prin alegere și prin judecata Lui dreaptă. De aceea, cât de profundă este taina

unirii trupului și a sufletului în decursul acestei vieți muritoare! „Minte sănătoasă în trup sănătos” a ajuns un proverb. Veridicitatea lui ar trebui să îi atragă atenția oricui om care își veghează sufletul și a tuturor celor care încă nu au găsit viața veșnică în Isus Hristos sau mor în păcatele lor.

Există unele boli și răni prin care nervii sunt atât de chinuiți, încât cel care suferă urlă în agonia lui și nu poate să își concentreze gândurile așa cum ar trebui. Până și cea mai blândă lucrare a rudelor și a păstorului eșuează complet să găsească în astfel de persoane o perioadă convenabilă ca să le îndemne să ia în considerare cuvintele Mântuitorului. Răbdătorul Iov a exclamat: „El mă frânge bucăți, se aruncă asupra mea ca un războinic” (Iov 16:14).

Există boli apăsătoare prin care puterile vieții sunt slăbite până aproape de pierzare. Sângele curge firav prin artere și vene. Trupul poate fi zdrobit de secreții bolnave din interior sau de otrăvuri din exterior. Buzele își pierd culoarea și ochii strălucirea. Coșmarurile vin asupra pacientului, iar sufletul lui zace în întuneric. El uită să își mănânce pâinea zilnică. În zadar vei încerca să îl înveselești sau să îi atragi atenția prin vestea bună a mântuirii sau prin orice alte cuvinte, așa încât se poate ajunge ca trupul lui să cadă în ultimul somn, în această stare.

Dacă este încă în viață, ar fi bine să nu cadă asupra lui umbra unei melancolii apăsătoare. Chiar și în momentele lui

cele mai strălucite, nădejdea oricărei schimbări în bine poate să moară în inima lui. Am cunoscut creștini cu multă experiență în astfel de circumstanțe dificile, care spuneau cu hotărâre că, dacă mântuirea lor ar fi depins de vreun efort spre primirea Evangheliei făcut într-o astfel de stare, ar fi pierit negreșit. Ei n-ar fi putut aștepta rezolvarea bolilor fără teamă, deși știau în cine crezuseră și erau convinși că El putea să îi păzească pe cei care I-au fost încredințați până în ziua plecării lor și până la vremea celei de-a doua veniri a Sa (2 Tim. 1:12). Și pot spune că eu însumi am fost într-o astfel de stare.

Unele boli creează o stare de agitație în trup. Afecțiunile pulmonare și diversele forme de febră produc un astfel de efect. Circulația sângelui se întetește. Creierul și întregul sistem nervos sunt anormal de agitate. Minteaa poate fi supraîncărcată de gânduri care nu ascultă de legile rațiunii. În astfel de situații survine delirul cel mai sălbatic, iar pacientul trăiește pentru o vreme într-o lume în care nici măcar cei mai apropiați prieteni nu pot pătrunde. Este dureros să fii martorul rătăcirilor minții chiar și atunci când ai motive să crezi că viața aceluia om este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, fiindcă uneori astfel de oameni par să indice că se află în posesia unui caracter la polul opus față de cum îi știai. Este mai mult decât dureros – chiar zguduitor – să știi că, în astfel de circumstanțe, persoane care n-au arătat niciun fel de semne ale unui interes față de Mântuitorul ar deveni dintr-odată ucenicii Lui iubiți, și totuși, odată cu recuperarea

sănătății, să nu păstreze nicio amintire a gândurilor, emoțiilor sau cuvintelor lor. Mi-au fost relatate multe situații de către păstori și medici care vorbeau despre persoane bolnave care păreau să fi trecut prin toate stadiile de trezire, convingere, convertire și mărturisire bucuroasă a lui Hristos ca Mântuitorul lor. Cu toate acestea, după recuperarea din boală, astfel de persoane n-au fost în măsură să își amintească mai nimic din trecutul recent, și au dovedit acest lucru prin maniera de a trăi de după aceea, în viețile lor nefiind produsă nicio schimbare mântuitoare.

Într-un caz relatat de Rev. Benjamin Holt Rice, pe atunci păstorul bisericii prezbiteriene din Princeton, o tânără care făcea furori în acea zonă (nu în Princeton), o persoană lumească, o rătăcită, a fost lovită de febră tifoidă. Dr. Rice era pe atunci un păstor tânăr și, fiind chemat să o viziteze, a făcut acest lucru zi după zi. În final, toți credeau că ea urma să moară. Crezând ea însăși că sfârșitul îi era aproape, i-a chemat la pat pe membrii familiei, care cunoșteau viața deșartă pe care ea o trăise. Ea a spus că găsise pacea în credință, era convinsă că păcatele ei fuseseră iertate de dragul lui Isus și că era pe punctul de a pleca pentru a fi pe veci cu El. Luându-și rămas bun de la rude, le-a implorat să se pocăiască astfel încât să le întâlnească în cer, apoi a așteptat liniștită deznodământul. Păstorul ei nu avea nicio îndoială asupra faptului că ea era o păcătoasă mișcată de har. Și s-a despărțit de ea cu nădejdea bucuroasă că o va găsi în final și

pe veci printre cei răscumpărați din cer. Trecând din nou pe la ea ceva mai târziu, presupunând că murise, a descoperit, spre surprinderea lui, că starea de criză a tinerei trecuse și ea se vindeca treptat. De aceea, a considerat că este un lucru înțelept să își întrerupă vizitele zilnice pentru o vreme. Când a fost chemat în final și a făcut referire la schimbarea gândirii și a simțămintelor ei religioase, păstorul a fost uluit să audă, chiar de pe buzele ei, că tânăra nu-și amintea câtuși de puțin din vizitele lui sau că spusese vreun lucru care să îi conducă pe el și pe familia ei la nădejdea că ea era cu adevărat un copil al lui Dumnezeu. Tânăra s-a întors la căile ei vechi de a trăi, și au trecut foarte mulți ani până când L-a căutat pe Mântuitorul și, așa cum nădăjduia, L-a găsit.

Nu pot trece cu vederea un fapt pe care orice păstor îl cunoaște cu tristețe: Atunci când sunt lovite de boală și sunt foarte nerăbdătoare să se recupereze, unele persoane sunt lipsite de dorința de a li se vorbi pe tema religiei sau ca vreo persoană să se roage în prezența lor, pentru că, prin acestea, li s-ar sugera că ar putea să moară. Astfel de oameni nu consideră că un păstor înțelept și credincios ar ști suficient de multe lucruri despre boală așa că, dacă fac astfel de vizite, nu le fac decât din sentimentul datoriei. Ei încă nu au învățat că o nădejde bună pentru viața veșnică este un agent minunat al remediei pentru trupul aflat în suferință. Regret că trebuie să adaug că unii medici nu par să știe acest lucru și, dacă le-ar sta în putință, i-ar exclude pe păstori din

prezența pacienților lor. De aceea, avem această anomalie, un lucru care este rău, chiar o ticăloșie a diavolului, că oamenii așteaptă ca boala să vină peste ei până să ia aminte la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și să se gândească la mântuirea sufletelor lor. Apoi, când boala vine, ei fug de auzirea mesajului mântuirii sau de rugăciunea credinței, ca nu cumva să fie convinși să creadă că ar putea să moară și că nu ar fi pregătiți pentru acea schimbare deosebită. De aceea, ei își fură singuri toate oportunitățile mântuirii. Dacă se însănătoșesc, se află în pericolul de a se împietri în nepocăință și necredință. Dacă mor, ei pleacă nepregătiți ca să stea în prezența lui Dumnezeu.

* * *

Fragment din *The Pastor in the Sick Room* (Vestavia Hills, AL: Solid Ground Christian Books, 2004), 17-30, www.solid-ground-books.com.

* * *

John D. Wells (1815-1903): păstor presbiterian american; s-a născut la Whitesboro, NY, SUA.

* * *

Boala nu vine la întâmplare, ci din mâna lui Dumnezeu. Trebuie să învățăm să credem acest lucru, căci astfel ne vom folosi mai bine de boală decât o facem în mod obișnuit. Dacă oamenii ar crede acest lucru, acest adevăr ar face ca până și cea mai împietrită inimă să se pocăiască în vremea bolii. Într-o astfel de situație, ei s-ar întreba: „M-a lovit Dumnezeu cu boală? Nu încape îndoială că ea a

venit peste mine ca să mă smerească pentru unele dintre păcatele mele, să mă facă să-mi recunosc, să le părăsesc și să mă întorc la El”. În felul acesta s-au folosit slujitorii lui Dumnezeu de suferință, ca atunci când profetul a venit la Ezechia „s-a întors cu fața la perete... și a vărsat multe lacrimi” (Isaia 38:3), în special pentru păcatele lui, ca și pentru alte lucruri. Fiind gata să moară, Iacov „s-a închinat, rezemat pe vârful toiagului său” (Evrei 11:21), ridicându-și trupul într-un gest de reverență față de Dumnezeu, mărturisindu-și astfel smerenia, credința și nădejdea. Și așa trebuie să facem și noi dacă putem, lucru care ne va face să descoperim că boala este o binecuvântare. - *William Perkins*

Boala este unul dintre mijloacele pe care Dumnezeu le folosește pentru a produce pocăința. Dumnezeu poate să producă pocăința chiar și pe patul bolii, și Dumnezeu este Cel care o produce chiar și când suntem sănătoși. În sens strict, chiar dacă mijloacele pocăinței sunt mai probabile și adevărul pocăinței mai ușor de conștientizat în sănătate decât în boală, totuși practica pocăinței este o lucrare la fel de grea în ambele situații, văzând că în ambele ea este rezultatul lucrării mărețe a Dumnezeului atotputernic. - *Matthew Poole*

VIZITAREA BOLNAVILOR

George Swinnock (1627-1673)

Este responsabilitatea ta să practici vizitarea bolnavilor; ea este o lucrare de o însemnătate la fel de mare pe cât sunt celelalte responsabilități relaționale ce ne sunt poruncite, și la fel de neglijată și tratată cu superficialitate în practicarea ei ca aproape orice alta. Boala este atât de răspândită și moartea atât de obișnuită încât, odată familiarizați cu ele, le pierdem din atenție la fel de repede, după cum pierdem din atenție dragostea pe care ar trebui să o arătăm față de cei bolnavi și muribunzi atât în această stare, cât și în altele.

Dacă văd un om rănit în trup sau suflet, asemenea preotului și a levitului din Evanghelie, mare parte dintre cei ce se consideră creștini trec pe lângă el nepăsători, chiar dacă acel om ar fi pe moarte... Mulți dintre cei ce sunt pe patul morții, ale căror suflete sunt mult mai bolnave, într-o stare mai rea și mai periculoasă decât le sunt trupurile, ar putea să le vorbească slujitorilor lor sau aproapelui (căci această responsabilitate este deopotrivă a mirenilor și a păstorilor) aproape folosind cuvintele Martei adresate lui Hristos: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (v. Ioan 11:32). Unii îi vizitează pe bolnavi, dar mai degrabă ca și cum s-ar complimenta pe sine decât urmând glasul conștiinței, sau ca să le fie de folos mai degrabă lor decât aproapelui

lor... Cuvintele acestora se îndreaptă mai mult către lucrurile lumești decât să spună ceva despre preocupările foarte importante ale veșniciei. Alții fac această lucrare, dar o fac atât de rău, dând mângâieri acolo unde este nevoie de muștrări, și cos perne sub capetele prietenilor lor bolnavi așa încât aceștia să poată muri ușor. Sau dacă le vorbesc despre pericolul în care se află, fac asta atât de rece și nepăsător, că există mai mult pericol în medicamentul pe care vor să li-l dea decât în boala în sine. Boala sufletelor lor este vindecabilă, dar medicamentele nepotrivite pe care le aplică o fac incurabilă... Ah! Cât de groaznică este situația când oameni neîndemânatici și necredincioși se amestecă și își bat joc de sufletele nemuritoare aflate pe punctul de a intra în starea lor veșnică! „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34). Galen¹ spunea despre medicamentele pentru trup că „nu există nimic mărunț în medicină; totul are consecințe vaste, astfel că cea mai mică greșeală poate cauza moartea”. Aș avea deci un motiv și mai mare să spun că „nu există nimic mărunț în medicina spirituală; o mică eroare în rețetele pe care le prescriem sufletelor bolnave poate cauza un rău îngrozitor”. În loc să îl vindecăm pe pacient, ajungem să-l ucidem. Haina udă a lui Azael n-a fost mai mortală pentru trupul stăpânului lui decât este discursul multora pentru sufletul bolnav al aproapelui (2 Împ. 8:9-15). Frica de a fi deranjați și o înclinație naturală către flatarea aproapelui învinge

---

¹ Galen (129-c. 216 d.Hr.) – medic chirurg roman și filosof.

în prea mulți oameni și îi înclină să își împingă prietenii muribunzi în flăcările veșnice. Dar evident că există mai multă dragoste (și mai multă credincioșie) în înfricoșarea unui bolnav așa încât acesta să fie scos din letargia lui spirituală decât în gâdilarea lui până îl arunci în iazul veșnic care arde cu foc și pucioasă. Unele creaturi veninoase gâdilă omul până îl fac să râdă, chiar dacă cu ghimpele îi dau un venin de moarte; așa și predicatorul sau aproapele care îl linguşește pe cel bolnav – aceștia îl înalță pe bolnavul lipsit de har pe un pisc al bucuriei și la cele mai înalte nădejdi ale Cerului, aruncându-l însă de acolo în prăpastia întristărilor de unde nu mai poate fi scos, lăsându-l amăgit, de parcă ar putea astfel să se scape singur din Iad.

Pentru început aş vrea să prezint două sau trei motive pentru îndemnarea cititorului la această lucrare, apoi îi voi da câteva sfaturi.

În primul rând, aceasta este o îndatorire care îți este poruncită de Dumnezeu. Oamenii sunt tentați să creadă că vizitarea bolnavilor trebuie să fie doar un act de curtoazie și politețe, act pe care ar putea să îl omită sau să îl facă după bunul lor plac. Totuși, acesta este un act de dragoste și o dovadă a creștinismului, datoria fiecărui creștin, prin poruncă divină. Lucrătorii lui Hristos au o responsabilitate specială în acest sens, dar la fel are fiecare membru al turmei Lui, atunci când Dumnezeu îi dă oportunitatea, căci este o datorie față de aproapele lui: „Este vreunul printre voi

bolnav? Să-i cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el” (Iacov 5:14-15). Același cuvânt care îi poruncește bolnavului să trimită după prezbiter, îi poruncește prezbiterului să meargă la cel bolnav. Este adevărat că este o greșeală gravă atunci când multe persoane bolnave (și acestea se fac propriii dușmani) fie nu trimit deloc după slujitorii Evangheliei, fie îi cheamă, dar nu fac acest lucru decât după ce toate opțiunile medicale sunt fără rezultat, când trupurile lor sunt fără nădejdea vindecării, moment din care încep să tragă nădejde măcar pentru sufletele lor. Dar nu încapă îndoială că aceasta este o îndatorire a prezbiterilor, care trebuie uneori să îi viziteze pe bolnavi fără să fie chemați. Este un act de bune maniere să fii un oaspete nepoftit într-o casă a suferinței. Domnul nostru a fost găsit de cei care nu L-au chemat, și așa ar trebui să fie și slujitorii Lui.

Există unii care se auto-invită la mesele aproapelui, dar care nu îl vizitează când este bolnav. Unii petrec atât de des alături de mirenii lor câtă vreme sunt sănătoși, dar le este teamă sau se simt rușinați să discute lucruri serioase cu aceștia când se îmbolnăvesc. Dumnezeu ar putea să le vorbească multora așa cum le spunea păstorilor Israelului: vai de păstorii Angliei, „voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați ce este gras, dar nu pașteți oile. Nu le întăriți pe cele slabe, nu o vindecați pe cea bolnavă, nu o legați pe cea rănită; n-aduceți înapoi pe cea răătăcită, nu o căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime” (Ezec.

34:3-4). Nimeni nu este mai crud față de turma lui decât cel lacom după lâna oilor.

Comentând asupra pasajului din Levitic 14:44 – „preotul să se întoarcă în ea. Și dacă vede că rana s-a întins în casă...” (fiind a treia oară când preotul trebuia să viziteze casa infectată) - Oleaster² făcea următoarea observație utilă: „Dacă preotul primise porunca să viziteze atât de des casa lovită de lepră, de ce n-ai putea tu să îl vizitezi pe *cel bolnav*? Plaga din inimă te cheamă la mai multă milă și ajutor decât plaga din casă”.

De asemenea, această responsabilitate este pusă și pe umerii membrilor după cum stă pe umerii slujitorilor bisericii. Fiecare creștin trebuie să-și iubească aproapele ca pe sine, lucru care nu poate fi împlinit dacă acesta nu are compasiune față de cel bolnav și nu se străduiește să folosească o astfel de oportunitate spre mântuirea aproapelui său. Asemenea focului, iubirea adevărată arde cel mai intens atunci când vremea este cea mai rece...

Este de datoria noastră să-i ajutăm atât pe cei care mor pe cale naturală cât și pe cei care mor de pe urma bolii. Vizitarea persoanelor aflate în suferință este una dintre mărturiile aduse veridicității credinței noastre în vremurile acestea. Sfințenia și dragostea sunt asemenea tatălui și a copilului. „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl

---

² **Jerome Olivier sau de Oleastro** (d. 1563) – călugăr dominican cunoscut pentru abilitățile sale în limbile greacă și ebracică și pentru cunoașterea aprofundată a Scripturii.

nostru, este să-i cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27). Aici se face referire expresă la orfani și văduve, dar putem ști că fraza se referă și la cei bolnavi, la străini și la cei întemnițați, pentru că aceștia sunt în mod obișnuit cei mai expuși suferinței și cei mai neglijați.

Cei care au primit îndurare nu pot decât să arate îndurare, la rândul lor. La fel cum vizitarea celor necăjiți este acum un semn, tot așa ea va fi testul creștinismului în Ziua Judecării: „Atunci Împăratul le va zice celor de la dreapta Lui: ,Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți” (Matei 25:34-36). Lucrările milosteniei pot umple toată factura, ca o dovadă a dreptului de moștenire a cerului de către sfinți. Luther³ vorbește despre acest lucru în felul următor: conștiințele celor răi Îi vor da dreptate lui Hristos în iertarea celor evlavioși după cum Îi vor da dreptate în propria condamnare. Deși creștinii nu îi ajută sau nu îi vizitează pe bolnavi pentru a fi văzuți de oameni, în multe lor acțiuni și slujiri de dragoste și milostenie, ei sunt văzuți de oameni. De aceea, cei ce sunt martori ai îndurării creștine vor fi forțați să recunoască dreptatea sentinței lui Hristos.

---

³ **Martin Luther (1483-1546)** - lider german al Reformei Protestante.

În al doilea rând, aceasta este o oportunitate specială de a face bine.

1. Despre facerea de bine. Cred că este mai mare nevoie să vorbesc despre acest lucru pentru că mulți sunt înclinați să considere că tot efortul făcut pentru persoanele bolnave este lipsit de sens. Ei sunt descurajați să se străduiască spre convertirea celor necredincioși aflați pe patul suferinței, presupunând că pocăința unor astfel de oameni ar fi la fel de nesănătoasă după cum sunt trupurile lor, chiar și atunci când este clar că boala îi duce la moarte. Chiar dacă nu i-aș da niciunui om nici cea mai mică încurajare să amâne întoarcerea la Dumnezeu, pentru că eu cred că ar fi mai rău ca un nebun care refuză rezolvarea situației critice a sufletului lui la gândul că Dumnezeu i-ar putea da pocăința ulterior; totuși, mă simt nevoit să mă ridic împotriva acestei sugestii diavolești care îi împiedică pe oameni să își împlinească datoria – pentru că Dumnezeu poate să își arate mila în final față de un suflet. Există un exemplu în Scriptură, și este lăsat pentru ca nimeni să nu cadă pradă disperării. În cazul unor oameni, boala este momentul predării în mâinile lui Dumnezeu. Cei care i-au batjocorit pe oamenii credincioși și care au luat în râs evlavia lor pe când erau sănătoși, vor ajunge să îl prețuiască pe sfânt și să își dorească sfințenia acestuia mai presus de orice atunci când zac pe patul bolii și se gândesc la Dumnezeul sfânt în fața Căruia vor trebui să se înfățișeze. Așa cum spunea cineva, boala este „magazinul virtuții și

școala bunului simț”. Din același motiv, regele Alfred obișnuia să spună: „Când sunt în starea cea mai rea, mă descopăr a fi în cea mai bună situație: cel mai bine în suflet când stau cel mai rău trupește; boala trupească este medicamentul sufletului”.

Experiența ne învață zilnic că aroganții și galanții lumii (ale căror conștiințe nu sunt străpunse cu fierul înroșit), chiar dacă s-au dedat beției, lăcomiei, jocurilor de noroc, curviei și tuturor răutăților pe vremea când erau tineri și în putere, când sunt slăbiți de o boală și nu mai trag nădejde să trăiască mult pe pământ, încep să își dorească să își cheltuie vremea rămasă pentru lucruri mai serioase. Ei devin conștiinți de faptul că L-au neglijat pe Dumnezeu și pe Hristos, că și-au neglijat sufletele și veșnicia. Mulți dintre ei vor dori compania acelor care se tem de Dumnezeu, le vor implora rugăciunile, vor lua aminte la sfaturile lor și vor fi gata să dea orice pentru a avea câtuși de puțin din harul și sfințenia acestora. Până și Ben-Hadad, regele Siriei, un dușman al profetilor și al poporului lui Dumnezeu câtă vreme a fost sănătos, a trimis un prinț la Elisei, cu un dar generos și cu cele mai supuse cuvinte când a fost bolnav – „fiul tău, Ben-Hadad” (2 Împ. 8:9). Boala le dă oamenilor un dublu motiv să îi îndemne la sfințenie.

(1) Boala le îndepărtează inimile de la ființele create învățându-i practic ce mângâiere săracă este întreaga creație pentru cel bolnav sau muribund. Când oamenii

sunt puternici și viguroși, ei pot gusta și savura lucrurile pământeste, iar mângâierile carnale le împiedică străduințele după lucrurile spirituale. Ei se apropie de alte persoane, cum a făcut Esau, și spun că au tot ce le trebuie; dar boala îi face să cunoască goliciunea tuturor lucrurilor pământeste. Când oamenii sunt bolnavi, ei nu se mai pot bucura de delicatesele lumii. Statutul, bogățiile și plăcerile pământului le sunt lipsite de gust și mângâiere. Ei văd acum deșertăciunea acestor lucruri... pe care le-au idolatrizat atât de mult; și cât de incapabili se simt să își învioreze duhurile leșinate, să își aline durerea, să își procure cea mai neînsemnată mângâiere sau să își obțină cea mai neînsemnată acceptare în cealaltă lume; de aceea, prețul pieței lumii scade profund în judecata lor. Bernard⁴ ne povestește despre fratele lui că, într-un moment când i-a dat multe sfaturi bune, acesta nu le-a luat în seamă, fiind soldat; dar Bernard și-a pus degetul pe coasta fratelui și i-a spus: „Va trebui să vină ziua când o suliță își va face loc în inima ta, pentru că abia atunci vor intra în ea musturarea și învățătura”.

(2) În boală, conștiința are în general mai multă libertate să se exprime, iar oamenii sunt mai liberi să o asculte. Când sunt sănătoși, chemările, prietenii, poftele, sporturile și unele mângâieri carnale le ocupă inimile și timpul. Conștiința trebuie redusă la tăcere, căci este un predicator prea curajos și îi deranjează din plăcerile lor. Dacă ar lăsa

---

⁴ **Bernard de Clairvaux** (1090-1153) – reformator monastic francez, cunoscut pentru evlavie lui.

ca autoritatea ei să continue să le vorbească în Numele lui Dumnezeu, interzicându-le nebunia, ateismul, carnalitatea și păgânismul... dar ei sunt muți față apelurile și poruncile ei, înecându-i glasul cu zgomotul deliciilor lor brutale. Dar când sunt bolnavi, ei sunt îndepărtați de afacerile lor, de preocupările, distracțiile vesele și tovarășii lor joviali; când trupurile le slăbesc, poftele lor trupești nu mai sunt la fel de puternice ca odinioară, iar conștiința are o oportunitate mai mare să le vorbească despre purtarea lor rea și despre ticăloșia lor, și ei înșiși devin mai atenți la cuvintele și avertismentele ei.

Cititorul meu, dai dovadă de o mare înțelepciune dacă folosești o astfel de perioadă spre binele sufletesc al aproapelui tău.

* * *

Fragment din *The Works of George Swinnock*, Vol. 3
(Edinburgh; London; Dublin: James Nichol, 1868), 3-24.

* * *

George Swinnock (1627-1673): predicator puritan educat la Cambridge și Oxford; s-a născut la Maidstone, Kent, Anglia.

EȘTI PREGĂTIT PENTRU BOALĂ?

J.C. Ryle (1816-1900)

Eu cred că este de o importanță cardinală să nu fim mulțumiți cu generalități atunci când venim cu mesajele lui Dumnezeu înaintea sufletelor oamenilor. În ceea ce mă privește, eu sunt nerăbdător să aduc înaintea fiecărui cititor responsabilitatea personală legată de acest subiect. Nu vreau ca vreunul dintre cei ce citesc acest articol să nu fie în stare să răspundă la întrebări ca acestea: „Care este lecția practică pe care am învățat-o? Ce ar trebui să fac într-o lume a bolii și morții?”

O îndatorire crucială pe care răspândirea bolii o aduce asupra omului este aceea de a trăi constant pregătit să se întâlnească cu Dumnezeu. Boala ne aduce aminte de moarte. Moartea este ușa prin care trebuie să trecem cu toții spre judecată. Judecata este momentul când Îl vom întâlni pe Dumnezeu față în față. Cu siguranță că prima lecție pe care cel ce locuiește într-o lume bolnavă și muribundă ar trebui să o învețe este să se pregătească pentru întâlnirea cu Dumnezeul lui.

Când te pregătești să Îl întâlnești pe Dumnezeu? Nu vei fi niciodată pregătit câtă vreme nelegiuirile tale nu sunt iertate și cât timp păcatele nu îți sunt acoperite! Nu vei putea să Îl întâlnești niciodată cât timp inima ta nu va fi înnoită și nu vei fi învățat să-ți găsești desfătarea în voia Lui! Ai cu

siguranță multe păcate. Dacă mergi la biserică, propriile buze sunt învățate să mărturisească acest adevăr în fiecare zi de duminică. Doar sângele lui Isus Hristos îți poate curăța păcatele. Doar neprihănirea lui Hristos te poate face acceptabil înaintea lui Dumnezeu. Doar credința, simpla credință ca de copil, poate să-ți dea dreptul de a-L avea pe Hristos și binecuvântările Lui. Vrei să știi dacă ești pregătit să Îl întâlnești pe Dumnezeu? Atunci unde îți este credința? În mod natural, inima ta este nepregătită să stea în fața lui Dumnezeu. Nu ai nicio plăcere adevărată să împlinești voia Lui. Duhul Sfânt trebuie să te transforme după chipul lui Hristos. Lucrurile vechi trebuie să treacă. Toate trebuie să se facă noi. Vrei să știi dacă ești pregătit să Îl întâlnești pe Dumnezeu? Atunci unde îți este harul? Care sunt dovezile convertirii și ale sfințirii tale?

Eu sunt convins că doar acest lucru înseamnă să te pregătești să Îl întâlnești pe Dumnezeu. Iertarea păcatului și dorința după prezența lui Dumnezeu, îndreptățirea prin credință și sfințirea inimii, sângele lui Hristos stropit asupra noastră și locuirea Duhului lui Hristos în noi – acestea formează esența religiei creștine. Acestea sunt realități sobre, solide și de substanță. A trăi în posesia acestor lucruri într-o lume plină de boală și moarte este prima îndatorire cu care insist înaintea sufletului tău.

O altă îndatorire crucială pe care răspândirea vastă a bolii ți-o dă este aceea de a trăi *continuu gata să suporti*

boala cu răbdare. Nu încapă îndoială că boala este aducătoare de încercare pentru carne și sânge. Când simțim că nervii ne sunt întinși și că scade forța trupească; când suntem obligați să stăm liniștiți și să lăsăm deoparte toate preocupările noastre obișnuite; când vedem cum planurile ni se întrerup și cum obiectivele nu pot fi îndeplinite; când îndurăm ore lungi, zile și nopți de oboseală și durere – toate aceste lucruri apasă din greu asupra bieteii naturii omenești, și așa păcătoasă. Nu ne miră că nerăbdarea și agitația sunt rezultate ale bolii! Cu siguranță că, într-o astfel de lume muribundă, trebuie să studiem răbdarea.

Cum să învățăm să suportăm boala cu răbdare, când vine peste noi? Trebuie să acumulăm provizii de har în vreme de sănătate. Trebuie să căutăm influențele sfințitoare ale Duhului Sfânt asupra înclinațiilor și a pornirilor noastre nestăpânite. Trebuie să fim autentici în rugăciunile noastre și să cerem cu regularitate putere pentru a împlini voia lui Dumnezeu și pentru a îndura actele providenței Lui. Aceasta este tăria pe care trebuie să o cerem: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:14).

Nu cred că este inutil să insist asupra acestui aspect. Cred că harurile pasive ale creștinismului trec destul de neobservate. Blândețea, bunătatea, îndelunga răbdare, credința și răbdarea sunt toate menționate în Cuvântul lui Dumnezeu ca roade ale Duhului. Ele sunt haruri pasive care Îl glorifică pe Dumnezeu într-un fel special. Ele îi pun pe gânduri adesea

pe unii oameni care, altfel, disprețuiesc partea activă a caracterului creștin. Aceste haruri nu strălucesc niciodată atât de tare cum o fac pe patul bolii. Ele le dau putere multor persoane bolnave să predice un mesaj plăcut, pe care cei din jurul lor nu îl vor uita niciodată. Vrei să împodobesti învățătura pe care pretinzi că o crezi? Vrei să faci așa încât creștinismul tău să fie frumos în ochii altora? Atunci ascultă sfatul pe care ți-l dau astăzi. Adună-ți o visterie de răbdare pentru perioadele de boală. Apoi, chiar dacă boala nu te va duce la moarte, ea va fi „spre slava lui Dumnezeu” (Ioan 11:4).

Încă o îndatorire crucială pe care răspândirea vastă a bolilor o aduce asupra ta este să fii mereu gata să arăți compasiune față de semenii tăi și să îi ajuți. Boala nu este niciodată prea departe de fiecare dintre noi. Puține sunt familiile care nu au pe nimeni bolnav. Puține sunt parohiile unde nu vei găsi pe cineva lovit de suferință trupească. Dar oriunde ne întâlnim cu boala, acolo se găsește și o chemare la responsabilitate. Un mic ajutor în anumite cazuri, o vizită plăcută în altele, o întrebare prietenească sau o simplă expresie de compasiune poate face un bine uriaș. Acestea sunt lucrurile care tocesc asperitățile, care îi unesc pe oameni și care încurajează sentimentele bune. Există chiar căi prin care poți să îi conduci în ultimă instanță pe oameni la Hristos și să le salvezi sufletele. Există fapte bune pentru care fiecare creștin ar trebui să fie gata. Într-o lume plină de boli și suferințe, trebuie să „ne purtăm sarcinile unii altora” și să „fim

buni unii cu alții” (Gal. 6:2; Efes. 4:32). Îndrăznesc să spun că aceste lucruri pot să pară minore sau banale. Unii oameni aleargă după a face lucruri mărețe, eroice și izbitoare la ochi! Eu vreau să spun că atenția conștiințioasă față de aceste mărunte acțiuni de bunătate frățească constituie una dintre cele mai clare dovezi că avem „gândul lui Hristos” (1 Cor. 2:16). Ele sunt acțiuni pe care le-am văzut din abundență la Domnul nostru binecuvântat. El le făcea întotdeauna bine celor bolnavi și întristați (F.A. 10:38). Ele sunt acțiuni cărora El însuși le atașează o importanță mare în cel mai solemn pasaj al Scripturii, unde este descrisă judecata finală. El spune acolo: „am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți” (Matei 25:36).

Ai vreo dorință să dovedești realitatea dragostei tale – harul binecuvântat despre care atât de mulți oameni vorbesc, dar pe care atât de puțini îl practică? Dacă ai o astfel de dorință, păzește-te de egoismul rece și de ignorarea fraților tăi bolnavi. Caută-i. Ajută-i, dacă au nevoie de ajutor. Arată-ți compasiunea față de ei. Încearcă să le ușurezi poverile. Mai presus de orice, străduiește-te să le faci bine sufletelor lor. Îți va face mult bine ție, dacă nu le va fi de folos lor. Îți vei păzi astfel inima de cântire. Se va dovedi o binecuvântare pentru propriul suflet. Eu cred cu hotărâre că Dumnezeu ne testează și ne încearcă prin fiecare caz de boală din jurul nostru. Permițând suferința, El cercetează pentru a vedea dacă cei ce pretind că sunt creștini au vreun sentiment față de cei bolnavi. Păzește-te, așa încât să nu fii „cântărit în cumpănă

și găsit ușor” (Dan. 5:27). Dacă poți să trăiești într-o lume bolnavă și muribundă și să nu simți nimic față de alți oameni, ai încă multe de învățat.

Voi părăsi aici această parte a subiectului meu. Am abordat lucrurile pe care le-am denumit sugestii, și mă rog ca Dumnezeu să facă așa încât ele să lucreze în multe minți. Repet că pregătirea continuă de a-L întâlni pe Dumnezeu, disponibilitatea constantă de a suferi boala cu răbdare și dorința continuă de a manifesta compasiune din inimă față de cei bolnavi sunt responsabilități clare pe care boala le aduce înaintea noastră, a tuturor. Ele sunt responsabilități ce trebuie îndeplinite de fiecare dintre noi.

N-am cerut nimic extravagant sau irațional atunci când le-am enumerat. Nu-i cer niciunui om să se retragă într-o mănăstire și să ignore responsabilitățile stării în care se află acum. Eu doar vreau ca oamenii să conștientizeze că trăiesc într-o lume bolnavă și muribundă, și că trebuie să trăiască în consecință. Și spun cu toată îndrăzneala că omul care trăiește viața credinței, a sfințeniei, a răbdării și a dragostei nu este doar cel mai autentic creștin, ci și cel mai înțelept și mai rațional om.

Voi încheia de acum prin patru aspecte cu rol de aplicație practică. Vreau ca subiectul acestor rânduri să fie cu folos spiritual. Dorința inimii mele și rugăciunea mea înaintea lui Dumnezeu este să fac bine sufletelor oamenilor.

În primul rând, aduc o întrebare înaintea tuturor cititorilor, cărora le cer atenția serioasă, ca ambasador al lui Dumnezeu. Ea este o întrebare care survine natural din acest subiect. Este o întrebare care îi privește pe oamenii din orice clasă și orice stare. Iată care este întrebarea: „Ce te vei face când vei fi bolnav?” Va veni vremea când, asemenea tuturor oamenilor, trebuie să treci prin valea întunecată a umbrei morții. Va veni ceasul când, la fel ca toți înaintașii tăi, te vei îmbolnăvi și vei muri. Acea clipă poate fi aproape sau departe - doar Dumnezeu știe. Dar oricând ar veni acel moment, întrebarea mea este: „Ce te vei face?” Încotro te vei îndrepta după mângâiere? În ce îți vei odihni sufletul? Pe ce îți vei zidi nădejdea? De unde îți extragi mângâierile?

Vreau să te îndemn să nu eviți aceste întrebări. Lasă-le să lucreze asupra conștiinței tale și nu te odihni până nu vei da un răspuns satisfăcător. Nu îți bate joc de darul prețios al nemuririi sufletului. Nu amâna cântărirea subiectului pentru o perioadă mai viabilă. Nu te baza pe pocăința de pe patul morții. Cele mai importante lucruri nu trebuie lăsate ultimele. Un tâlhar muribund a fost mântuit pentru ca oamenii să nu cadă în disperare, dar numai unul, pentru ca nimeni să nu se amăgească. Îți repet întrebarea, și sunt sigur că ea merită un răspuns: „Ce te vei face când vei fi bolnav?”

Dacă ai trăi veșnic în această lume, nu m-aș fi deranjat să îți adresez aceste lucruri în felul în care am făcut-o. Dar lucrurile stau altfel. Nimeni nu scapă sortii comune a tuturor

oamenilor. Nimeni nu poate muri în locul tău. Trebuie să vină ziua când fiecare trebuie să meargă în casa veșniciei. Vreau să fii pregătit pentru acea zi. Trupul care îți ocupă atât de multă atenție – trupul pe care acum îl îmbraci, îl hrănești și îl încălzești cu atâta grijă – acel trup trebuie să se întoarcă în țărână. Gândește-te ce lucru îngrozitor ar fi să descoperi în final că te-ai îngrijit de orice aspect al vieții, cu excepția singurului necesar – anume să te îngrijești de trup, dar să îți neglijezi sufletul – să mori, în realitate, asemenea cardinalului Beaufort¹ și să nu ai asupra ta niciun semn al mântuirii! De aceea, insist cu întrebarea mea înaintea conștiinței tale: „Ce te vei face când vei fi bolnav?”

În al doilea rând, îi sfătuiesc pe toți cei ce cred că au nevoie de sfaturile mele și sunt gata să le accepte – pe toți cei care cred că nu sunt încă pregătiți să se întâlnească cu Dumnezeu. Sfatul meu este scurt și simplu: alipește-te de Domnul Isus Hristos fără amânare. Pocăiește-te, fii convertit, fugi la Hristos și fii mântuit!

Fie ai suflet, fie nu. Cu siguranță că nu vei nega vreodată că ai suflet. Atunci, dacă ai suflet, caută mântuirea aceluia suflet. Dintre toate pariurile din lume, nu există niciunul atât de ticălos ca acela al omului care trăiește nepregătit să Îl întâlnească pe Dumnezeu, și totuși amână pocăința. Fie ai păcate, fie nu. Dacă ai – și cine va îndrăzni să spună că nu

---

¹ Henry Beaufort (c. 1375-1447) – episcop romano-catolic de Winchester, Anglia.

are? – rupe-o cu acele păcate, depărtează-te de nelegiuirile tale și fugi de ele fără amânare! Fie ai nevoie de un Mântuitor, fie nu. Dacă ai nevoie, aleargă azi la singurul Mântuitor și strigă cu putere la El, cerându-I să-ți mântuiască sufletul. Apropie-te imediat de Hristos. Caută-L prin credință. Încredințează-I sufletul. Cere-I hotărât iertarea și pacea cu Dumnezeu. Cere-I să toarne Duhul Sfânt asupra ta și să te facă un creștin adevărat. El te va asculta. Indiferent cum ai fost, El nu îți va refuza rugăciunea. El a spus: „pe cel ce vine la Mine, [cu niciun chip] nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Te implor, ferește-te de un creștinism vag și nedefinit. Nu te lăsa mulțumit cu o nădejde în termeni generali, crezând că totul este bine doar pentru că aparții unei biserici și că, în final, totul va fi bine pentru că Dumnezeu este îndurător. Nu fi liniștit fără să ai unirea personală cu Hristos însuși. Nu sta odihnit până ce nu ai mărturia Duhului în inima ta că ai fost spălat, sfințit și îndreptățit, că ești una cu Hristos și că El locuiește în tine. Nu fi liniștit decât după ce vei putea spune ca apostolul: „știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12).

Religia vagă, nedefinită și fără trăsături distincte te va putea ajuta foarte bine câtă vreme ești sănătos. Totuși, ea nu te va putea sprijini niciodată în ziua bolii. Membralitatea formală și participarea lipsită de interes la întâlnirile bisericii te poate trece prin vremea însorită a tinereții și prin perioadele

de prosperitate. Totuși, când moartea se apropie, toată această spoială va dispărea. Nimic nu te va putea ajuta atunci, decât unirea reală a inimii tale cu Hristos. Când Hristos mijlocește pentru noi la dreapta Tatălui, când Hristos este cunoscut și crezut ca Marele nostru Preot, Medicul și Prietenul nostru, atunci putem ști că doar Hristos poate să îi fure morții boldul și ne poate face în stare să înfruntăm boala fără frica. Doar El îi poate elibera pe cei care, prin frica morții, se află în robie față de ea. Oricărui om care vrea să primească un sfat, îi dau acest îndemn: Apropie-te de Hristos. Dacă vrei să ai nădejde și mângâiere pe patul suferinței, alipește-te de Hristos. Caută-L pe Hristos. Mergi la Hristos.

Du orice grijă și orice necaz la El. El te va păzi și te va duce prin toate momentele vieții. Revarsă-ți inima înaintea Lui când conștiința îți este împovărată. El este adevăratul Mărturisitor. Doar El poate să te absolve de vină și îți poate îndepărta povara. Îndreaptă-te prima dată către El în ziua suferinței trupești, asemenea Mariei și Martei. Continuă să privești la El până la ultima suflare din viața ta. Hristos merită să fie cunoscut. Cu cât Îl cunoști mai mult, cu atât mai mult Îl vei iubi. De aceea, apropie-te de Isus Hristos.

În al treilea rând, îi îndemn pe toți creștinii adevărați, care citesc aceste rânduri, să știe cât de mult Îl pot proslăvi pe Dumnezeu în perioade de boală, rămânând liniștiți în mâna lui Dumnezeu. Cred că este foarte important să ating acest subiect. Știu cât de predispusă este inima

credinciosului să leșine și cât de grăbit este Satana să insinueze îndoieli și întrebări când trupul creștinului este slab. Am cunoscut întrucâtva starea de depresie și tristețe care vine uneori asupra copiilor lui Dumnezeu când sunt puși câteodată la pământ pe neașteptate de boală și obligați să stea la pat. Am observat cât de înclinați sunt unii credincioși să se chinuie pe ei înșiși cu gânduri morbide în astfel de perioade și să își spună în inimile lor: „Dumnezeu a uitat de mine. Sunt alungat dinaintea ochilor Lui”.

Îi îndemn cu tot zelul pe toți credincioșii bolnavi să își aducă aminte că Îl pot cinsti pe Dumnezeu la fel de mult suferind cu răbdare după cum pot să Îl onoreze prin muncă activă. Adesea demonstrăm mai mult har când suntem nevoiți să stăm liniștiți decât când mergem înapoi și încolo și încercăm să facem lucruri mari. Îi îndemn să-și amintească de faptul că Hristos îngrijește de ei la fel de mult când sunt bolnavi ca atunci când sunt sănătoși, și că până și disciplinarea pe care ei o simt acum atât de acut le este trimisă în dragoste, nu în mânie. Mai presus de orice, îi îndemn să-și amintească de compasiunea lui Isus față de toți membrii slabi ai turmei Sale. El îi îngrijește întotdeauna cu blândețe, însă niciodată atât de mult ca în vremurile de nevoi. Hristos s-a întălnit adeseori cu boala. El cunoaște inima unui om bolnav. Când s-a aflat pe pământ, El a văzut „orice boală și orice neputință care era în norod” (Matei 4:23). În zilele petrecute pe pământ, El a avut o compasiune specială pentru cei bolnavi.

Eu mă gândesc adesea la faptul că boala și suferința îi fac pe credincioși să fie mai asemănători Domnului lor decât poate să îi facă sănătatea. „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8:17). Domnul Isus a fost un „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Numai ucenicii care suferă pot avea o oportunitate așa de mare de a-și însuși gândul unui Mântuitor care a trecut prin suferință.

Închei cu un cuvânt de îndemn față de toți credincioșii, un îndemn pe care mă rog ca Dumnezeu să îl imprime în sufletele lor. Te îndemn să îți formezi și să îți menții obiceiul părtășiei intime cu Hristos și să nu te temi niciodată că ai putea „merge prea departe” în religia ta. Adu-ți aminte de acest lucru, dacă vrei să ai parte de o pace mare în perioade de boală.

Observ cu regret o tendință în anumite cercuri de a scădea standardul creștinismului practic și de a denunța ceea ce sunt socotite „gândiri extreme” despre viața zilnică a creștinului. Remarc cu durere că până și oamenii religioși privesc uneori cu răceală asupra acelor care se retrag din compania celor lumești, și îi vor socoti ca „exclusiviști, înguști la minte, lipsiți de dragoste și acri”. Îl avertizez pe orice credincios în Hristos care citește aceste rânduri să se păzească ca nu cumva să ajungă influențat de astfel de idei. Îl îndemn ca, dacă își dorește să aibă parte de lumină în valea morții, să se „păzească neîntinat de lume”, să Îl urmeze pe

Domnul în totul și să umble alipit de Dumnezeu (Iacov 1:27; Num. 14:24).

Cred că absența profunzimii în creștinismul multora este secretul mângâierii sărace de care au parte atât în sănătate cât și în boală. Cred că religia practică cu jumătate de măsură, la unison cu toți ceilalți, care îi mulțumește pe mulți oameni în zilele noastre, este ofensatoare la adresa lui Dumnezeu, și seamănă spini în pernele muribunzilor, spini pe care mii de oameni nu-i descoperă decât atunci când le este prea târziu. Eu cred că slăbiciunea unei astfel de religii nu iese niciodată la iveală atât de bine ca pe patul suferinței trupești.

Dacă vrem să avem parte de o mângâiere solidă la vreme de nevoi, trebuie să nu ne mulțumim cu o unire superficială cu Hristos (Evrei 6:18). Trebuie să căutăm să cunoaștem ceva din *comuniunea* din inimă, experimentală cu El. Să nu uităm niciodată că „unirea” este un lucru, pe când „comuniunea” este un altul. Mă tem că mii de oameni care știu ce este „unirea” cu Hristos, nu cunosc nimic din „comuniunea” cu El.

Poate sosi ziua când, după o luptă lungă cu boala, vom simți că tratamentele medicamentoase nu ne mai ajută, și că nu ne mai rămâne decât să murim. Prietenii se vor aduna în jurul nostru, dar vor fi incapabili să ne ajute. Auzul, vederea, până și puterea de a ne ruga, vor fugi repede de la noi. Lumea și umbrele ei se vor topi sub picioarele noastre. Veșnicia, împreună cu realitățile ei, va începe să se desfășoare larg

înaintea minților noastre. Ce anume ne va susține în acel ceas al încercării? Ce ne va face în stare să simțim că nu ne „temem de niciun rău” (Ps. 23:4)? Nimic, nimic nu va putea face acest lucru decât părtășia intimă cu Hristos. Doar când Hristos locuiește în inimile noastre prin credință, când El Își pune brațul drept sub capetele noastre, doar când simțim că El stă la dreapta noastră, doar atunci putem avea biruința completă în lupta finală.

Haideți să ne alipim de Hristos tot mai mult, să Îl iubim cu mai multă inimă, să trăim mai profund pentru El, să Îl copiem mai îndeaproape, să-L mărturisim mai îndrăzneț, să Îl urmăm mai complet. Religia de felul acesta va aduce întotdeauna cu ea o răsplată. Oamenii lumești ar putea să râdă de o astfel de credință. Frații slabi ar putea crede că este o formă extremă de credință. Dar ne va fi bine atunci. În vremurile grele, ea ne va aduce lumină. În boală, ea ne va aduce pace. În lumea viitoare, ea ne va aduce „cununa, care nu se poate vesteji, a slavei” (1 Petru 5:4).

Vremea s-a scurtat. Moda acestei lumi trece. Mai sunt câteva sezoane de boală, și totul se va încheia. Mai sunt câteva înmormântări, și vom participa la propria îngropare. Mai sunt câteva furtuni și ploi, și vom fi în siguranță în port. Noi călătorim către o lume unde nu mai există boală, nici despărțire, nici durere, nici lacrimi și nici plâns - în veci. Cerul devine mai plin an după an, și pământul tot mai gol. Prietenii dinaintea noastră devin tot mai numeroși decât cei de

dinapoia noastră. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). În prezența Lui va fi bucurie deplină! Hristos va șterge toate lacrimile din ochii copiilor Lui. „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea” (1 Cor. 15:26). Dar ea va fi distrusă. Va veni ziua când până și moartea va muri (Apoc. 20:14).

Între timp, haideți să trăim viața credinței în Fiul lui Dumnezeu. Haideți să ne sprijinim cu totul pe Hristos și să ne bucurăm la gândul că El trăiește în veac.

Da, binecuvântat fie Dumnezeu! Hristos trăiește, chiar dacă noi putem muri. Hristos trăiește, chiar dacă prietenii și familiile noastre merg în mormânt. El trăiește, pentru că a abolit moartea și a adus viața și nemurirea la lumină prin Evanghelie. El trăiește, și a spus: „Îi voi răscumpăra din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea?” (Osea 13:14). El trăiește – Cel care, într-o zi, va schimba trupul nostru murdar și îl va face asemenea trupului Său glorios. Haideți să ne sprijinim încrezători pe El, în boală și în sănătate, în viață și în moarte. Cu siguranță că ar trebui să spunem zilnic alături de Flavel: „Binecuvântat fie Dumnezeu pentru Isus Hristos!

* * *

Fragment din *Sickness*, disponibilă în limba engleză la Chapel Library.

* * *

J.C. Ryle (1816-1900): episcop anglican, născut la Macclesfield, Cheshire County, Anglia.

CEL PE CARE ÎL IUBEȘTI ESTE BOLNAV

Charles Spurgeon (1834–1892)

Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav (Ioan 11:3).

Isus îi iubea pe Maria, Marta și Lazăr. Este un lucru fericit când o întregă familie trăiește în dragostea lui Isus. Ei formau un trio fericit; și, da, așa cum șarpele a venit în Paradis, așa s-a furișat și întristarea în familia lor liniștită din Betania. Lazăr era bolnav. Ei toți s-au gândit că, dacă Isus ar fi fost acolo, boala ar fi fugit din prezența Lui; de aceea, ce altceva ar fi putut să facă decât să-L înștiințeze de încercarea lor? Lazăr era aproape de ușa morții și, de aceea, surorile lui dragi I-au relatat imediat situația, spunând: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav”. De atunci încoace au existat multe circumstanțe când același mesaj a fost trimis la Domnul nostru, căci în multe cazuri El Și-a ales poporul „în cuptorul urgiei” (Isaia 48:10). Despre Domnul însuși este spus: „El a luat asupra Lui neputințele noastre și a purtat bolile noastre” (Matei 8:17); așa că nu este niciun lucru extraordinar ca membrele să se asemene Capului în acest lucru.

Observați, în primul rând, un fapt menționat în text: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav”. Surorile erau întrucâtva uimite că a trebuit să se întâmple așa

ceva, căci cuvântul *iată* implică o măsură de surprindere. „Noi îl iubim și vrem să îi facem bine ca să se însănătoșească. Tu îl iubești, și totuși el încă este bolnav. Tu îl poți vindeca printr-un singur cuvânt. De ce, atunci, este bolnav cel pe care îl iubești?” Dragii mei, oare nu v-ați întrebat și voi adesea cum se potrivește boala sau durerea voastră cu faptul că sunteți aleși, chemați și făcuți una cu Hristos? Eu îndrăznesc să spun că o astfel de situație v-a pus într-o mare încurcătură; cu toate că acest lucru este neîndoielnic unul ciudat, este unul la care ar trebui să vă așteptați.

Nu trebuie să ne mire că acela pe care Domnul îl iubește este bolnav, căci *este doar un om*. Dragostea lui Isus nu ne desparte de necesitățile și infirmitățile vieții omenești. Oamenii lui Dumnezeu rămân oameni. Legământul harului nu este o scutire de tuberculoză, reumatism sau astm. Bolile care vin asupra noastră ca urmare a trăirii în trup ne vor însoți până la mormânt, căci Pavel a spus: „în cortul acesta deci, gemem apăsați” (2 Cor. 5:4). Cei pe care Domnul îi iubește sunt chiar mai predispuși la îmbolnăvire, pentru că ei *se află sub o disciplină specială*. Este scris că „Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și-l bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește” (Evrei 12:6). Suferința de un fel sau altul este unul dintre semnele copiilor cu adevărat născuți din Dumnezeu, și vedem frecvent cum încercarea credinței ia forma bolii. Prin urmare, ar trebui să ne mirăm că trebuie să vizităm camera suferinței? Dacă Iov, David și Ezechia au trebuit să sufere, cine suntem noi să fim uimiți când trecem prin boală?

Nu este niciun lucru cu totul surprinzător că suntem bolnavi, dacă ne gândim la marele *beneficiu care vine deseori asupra noastră prin boală*. Nu știu ce binecuvântare anume a venit asupra lui Lazăr, dar mulți ucenici ai lui Isus ar fi fost aproape inutili dacă n-ar fi avut parte de suferință. Bărbații puternici sunt înclinați să fie aspri, dominatori și lipsiți de afecțiune, astfel că trebuie să fie puși în cuptor și înmuiați. Am cunoscut femei creștine care n-ar fi fost niciodată atât de blânde, tandre, înțelepte, experimentate și sfinte dacă n-ar fi fost înmuiate de dureri fizice. În grădina lui Dumnezeu există roade care nu se pot coace vreodată până nu sunt lovite. Tinerele femei care sunt înclinate să fie ușuraticе, îngâmfate sau limbute ajung adesea învățate să fie pline de dulceață și lumină prin faptul că trec prin boli repetate, prin care învață să se așeze la picioarele lui Isus. Multe au fost făcute în stare să spună asemenea psalmistului: „Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale” (Ps. 119:71). Din acest motiv, până și cele mai alese și mai binecuvântate dintre femei pot simți cum o sabie le străpunge inima (Luca 1:28; 2:35).

În multe cazuri, îmbolnăvirea celor iubiți de Domnul este trimisă *spre binele altora*. Lazăr a fost lăsat să se îmbolnăvească și să moară, pentru ca, prin moartea și învierea lui, apostolii să aibă parte de binecuvântare. Boala lui era „spre slava lui Dumnezeu” (Ioan 11:4). De-a lungul celor nouăsprezece secole de la îmbolnăvirea lui Lazăr, toți creștinii au beneficiat de pe urma situației lui, și chiar în

aceste momente sper că noi toți vom pleca de aici mai buni deoarece el a zăcut lovit de boală și a murit. Biserica și lumea pot să capete avantaje imense prin întristările oamenilor credincioși. Cei nepăsători pot fi treziți, cei loviți de îndoieli pot fi convinși de adevăr, cei necredincioși pot fi convertiți, cei întristați pot fi mângâiați prin mărturia pe care noi o dăm în boală și, dacă așa stau lucrurile, oare ar trebui să ne dorim să evităm durerea și slăbiciunea? Nu ar trebui mai degrabă să fim dornici ca și prietenii noștri să spună despre noi, „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav”?

Totuși, textul nostru nu doar relatează un fapt, ci menționează și o mărturie despre el. Surorile au trimis și I-au spus lui Isus. Haideți să păstrăm o comunicare constantă cu Domnul nostru, vorbindu-I despre tot ce se petrece cu noi... Isus știe totul despre noi, dar *este o mare eliberare să ne vărșăm inimile înaintea Lui*. Când ucenicii zdrobiți în inimă ai lui Ioan Botezătorul l-au văzut pe liderul lor decapitat, „au venit de i-au luat trupul, l-au îngropat, și s-au dus de I-au dat de știre lui Isus” (Matei 14:12). Nu puteau face un alt lucru mai bun. În toată tulburarea lor, ei l-au trimis un mesaj lui Isus, pentru că nu puteau ține toată durerea în ei înșiși. Înaintea Lui nu este nevoie să avem rezerve, nici nu trebuie să ne temem că ne-ar trata cu vreo mândrie rece, cu indiferență sau cu amăgire crudă. El este un confident care nu ne poate trăda vreodată, un prieten care nu ne va refuza nicicând.

Când Îi spunem totul lui Isus, avem această nădejde sănătoasă că *El va veni în sprijinul nostru*. Dacă mergi la Isus

și Îl întrebi, „Doamne, Tu, cel plin de har, de ce sunt bolnav? Credeam că eram util fiind sănătos, dar acum nu mai pot face nimic. De ce mi se întâmplă asta?” – El poate găsi de cuviință să îți arate de ce; dacă nu, El te va face dornic să suporti voia Lui cu răbdare, chiar dacă nu știi motivul. El poate să aducă adevărul Lui în mintea ta ca să te înveselească, ca să îți îmbărbăteze inima cu prezența Lui, ca să îți trimită mângâieri neașteptate și să îți dea putere să Îl lauzi în suferințele tale. „Popoare, în orice vreme, încredeți-vă în El, vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru” (Ps. 62:8). Marta și Maria n-au trimis în zadar să Îl anunțe pe Isus, și nimeni nu-I caută fața degeaba.

Amintește-ți și că *Isus îți poate da vindecarea*. N-ar fi înțelept să trăim printr-o presupusă credință fără să căutăm ajutorul medicului și a medicamentelor prescrise de el, la fel cum nu este înțelept să ne dispensăm de măcelar și de croitor, dar să ne așteptăm să fim hrăniți și îmbrăcați prin credință; dar în astfel de situații am fi mult mai bine decât să uităm de Domnul și să ne încredem doar în om. Vindecarea trupului și a sufletului trebuie căutate de la Dumnezeu. Noi ne folosim de medicamente, dar acestea nu ne pot face nimic bun fără Domnul, care „vindecă toate bolile [noastre]” (Ps. 103:3). Putem să-I spunem lui Isus de toate durerile și suspinele noastre, de declinul gradual al sănătății și chiar de tușa noastră deranjantă. Unor persoane le este teamă să meargă la Dumnezeu și să Îi vorbească despre sănătatea lor. Ele se roagă pentru iertarea păcatelor, dar nu îndrăznesc să

Îi ceară Domnului să le ia durerea de cap; și, cu toate acestea, dacă toate firele de păr de pe cap ne sunt numărate de Dumnezeu, nu este un lucru prea mărunț ca El să îndepărteze tușea sau să ne elimine presiunea din cap. Greutățile noastre mari trebuie să fie foarte mărunte pentru Dumnezeul cel măreț, așa că mărunțișurile noastre nu pot fi mai greu de împlinit. Este o dovadă a măreției minții lui Dumnezeu că, deși stăpânește peste ceruri și peste pământ, El nu este atât de absorbit de aceste preocupări importante încât să uite de cea mai mărunț durere și nevoie a vreunuia dintre bieții Lui copii. Putem merge la El cu respirația noastră grea, căci El a fost cel care ne-a dat plămâni și viață. Putem să-I vorbim despre ochii care ne slăbesc tot mai mult, despre urechile care ne cam lasă, căci El le-a făcut pe amândouă. Putem să menționăm genunchiul înmuiat, degetul care nu se mai poate strânge, gâtul înțepenit și piciorul lovit, căci El a făcut toate aceste membre ale noastre, le-a răscumpărat pe toate și le va învia pe toate din mormânt. Mergi de îndată la El și spune-I: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav”.

În al treilea rând, să observăm evoluția cazului lui Lazăr, și să vedem ce trebuie și ce nu trebuie să așteptăm când trecem prin boală. Nu încapă îndoială că, atunci când Maria și Marta au trimis să-L înștiințeze pe Isus, ele se așteptau ca Lazăr să se însănătoșească imediat ce mesagerul avea să ajungă la Domnul, dar dorința lor nu le-a fost împlinită. Domnul a rămas în același loc vreme de două zile, astfel că n-a vorbit despre ideea de a merge în Iudeea decât după

ce a știut că Lazăr era mort. Acest lucru ne învață că Isus poate să fie informat de suferința noastră, și totuși să acționeze ca și cum ar fi indiferent față de ea. Nu trebuie să ne așteptăm să primim răspuns la fiecare caz când Îl rugăm să ne vindece, căci dacă așa ar trebui să procedeze El, nimeni n-ar mai muri, indiferent dacă pentru el s-ar ruga un copil sau vreo rudă. În rugăciunile noastre pentru viețile copiilor preaiubiți ai lui Dumnezeu, trebuie să nu uităm că există o rugăciune care ar putea să se intersecteze cu ale noastre, căci Isus se roagă astfel: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea” (Ioan 17:24). Noi ne rugăm ca ei să rămână cu noi, dar când recunoaștem că Isus îi vrea sus, ce altceva am putea face decât să admitem că El are dreptul dintâi și să spunem: „nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu” (cf. Matei 26:39)? În cazul nostru, noi ne putem ruga ca Domnul să ne ia la El, și totuși, deși El ne iubește, El poate permite să se înrăutățească situația noastră, și doar în final să murim. Ezechia a primit 15 ani în plus la viața lui, dar noi am putea să nu primim nicio zi în plus. Nu fi înnebunit atât de mult după viața cuiva care îți este drag, nici măcar după propria viață, ca nu cumva să te dovedești un răzvrătit față de Domnul. Dacă te agăți prea strâns de viața cuiva drag, îți poți face o nua pentru propria spinare; și dacă îți iubești prea mult viața pământească, îți croiești o pernă spinoasă pentru patul morții. Copiii sunt adesea idoli și, în astfel de cazuri, cei care îi iubesc prea mult sunt idolatri. Am putea să ne facem la fel un dumnezeu de lut și să ne închinăm la el, așa cum se

spune că fac hindușii, la fel cum ne închinăm la semenii noștri – căci ce sunt ei, dacă nu făpturi de lut? Să ne fie oare țărâna atât de dragă încât, din cauza ei, să ne certăm cu Dumnezeuul nostru? Dacă Dumnezeuul nostru ne lasă să suferim, haideti să nu cârtim. El trebuie să facă asta pentru noi, căci este cel mai bun și mai blând lucru, căci El ne iubește mai bine decât ne iubim noi înșine.

V-am auzit oare spunând, „Da, Isus i-a permis lui Lazăr să moară, *dar l-a înviat apoi*”? Răspunsul meu este acesta: El este învierea și viața și pentru noi. Fiți mângâiați în legătură cu cei care au plecat în veșnicie: „Fratele tău va învia” (Ioan 11:23), și noi toți, cei care avem nădejdea în Isus, vom fi părtași învierii Domnului nostru. Nu doar că sufletele noastre vor trăi, ci și trupurile noastre vor învia într-o stare neputrezicioasă. Mormântul va sluji doar ca un cuptor de rafinare, iar acest biet trup nu va mai învia în aceeași stare.

Unii creștini sunt mult înveseliți la gândul de a trăi până ce va veni Domnul, ca să scape astfel de moarte. Vă mărturisesc că nu mi se pare un câștig uriaș, căci departe de a mă simți favorizat față de cei care au adormit, cei care sunt în viață și rămân așa până la venirea Lui vor rata un element al părtășiei în El – anume că nu mor și nu înviază ca Domnul lor (1 Tes. 4:15-17). Dragilor, „toate lucrurile sunt ale voastre”, iar moartea este menționată expres în acea listă (1 Cor. 3:21-22); de aceea, nu vă îngroziți de ea, ci mai degrabă tânjiți după seara când veți lăsa în urmă aceste trupuri, ca să vă puteți odihni în Dumnezeu.

Voi încheia cu o întrebare: „Isus iubea pe Marta, și pe sora ei, și pe Lazăr” (Ioan 11:5) – vă iubește Isus într-un sens special și pe voi? Vai, mulți bolnavi nu au nicio dovadă a unei iubiri speciale a lui Isus față de ei, căci ei nu l-au căutat niciodată față și nici nu și-au pus credința în El. Isus ar putea să le spună, „niciodată nu v-am cunoscut”, căci acești oameni au întors spatele sângelui și crucii Lui. Răspundeți în inimile voastre la această întrebare: „Îl iubiți pe Isus?” Dacă da, Îl iubiți pentru că El v-a iubit mai întâi. Aveți credință în El? Dacă da, acea credință este dovada că El v-a iubit dinainte de întemeierea lumii, căci credința este dovada prin care El devine cunoscut cu preaiubiții Lui.

Dacă Isus vă iubește, iar voi sunteți bolnavi, lăsați ca toată lumea să vadă cum Îl gloriificați pe Dumnezeu în mijlocul suferinței voastre. Prietenii și cadrele medicale să vadă cum Domnul îi înveselește și îi mângâie Domnul pe preaiubiții Lui. Supunerea voastră sfântă să îi uimească și să îi determine să Îl admire pe Preaiubitul vostru, care are un har atât de mare față de voi încât vă face fericiți în durere și bucurăși la porțile mormântului. Dacă religia voastră prețuiește câtuși de puțin, ar trebui să vă susțină acum și să îi convingă pe necredincioși să vadă că cel pe care Domnul îl iubește este într-o stare mai bună în boală decât este necredinciosul când este sănătos și plin de putere.

Dacă nu știți dacă Isus vă iubește, vă lipsește cea mai strălucitoare stea care vă poate înveseli noaptea suferinței. Sper că nu veți muri în această stare și că nu veți trece în

cealaltă lume fără să vă bucurați de iubirea lui Isus. Aceasta ar fi cu adevărat o soartă groaznică. Căutați-I fața de îndată, și se poate ca boala de care suferiți acum să fie parte din calea plină de dragoste pe care Isus vă aduce la El. Doamne, vindecă-i pe toți acești bolnavi în suflet și în trup! Amin.

* * *

Fragment dintr-o predică rostită la sanatoriul de la Mentone.

* * *

Charles H. Spurgeon (1834–1892): influent predicator baptist englez; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.